

ΜΑΛΑΝΔΡΑΚΗΣ ΜΙΧΑΛΗΣ

ΕΛΑΦΡΩΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΑΘΗΝΑ 2023

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Ο Μιχάλης Μαλανδράκης γεννήθηκε το 1996 στα Χανιά και ζει στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Επικοινωνίας, Μέσων και Πολιτισμού του Παντείου Πανεπιστημίου, αλλά και της Σχολής Κινηματογράφου και Τηλεόρασης του Λυκούργου Σταυράκου. Εργάζεται στο Τμήμα Μυθοπλασίας της Ε.Ρ.Τ. Το πρώτο του βιβλίο με τίτλο «*Patriot*» (2019, εκδόσεις Πόλις) τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα (εξ' ημισείας). Διηγήματά του έχουν συμπεριληφθεί σε συλλογικούς τόμους.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6981685969

Email: mich.malandrakis@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Μάιος 2023).

Το θεατρικό έργο «Ελαφρώς τραυματισμένοι άνθρωποι» του Μιχάλη Μαλανδράκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια

[Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Περίληψη

Τέσσερις φίλοι – ο Άλεξ, ο Ηλίας, ο Ορέστης και ο Νίκος – μαζεύονται σ' ένα Airbnb, για να γιορτάσουν τα γενέθλια του πρώτου. Φτάνουν λίγο νωρίτερα, για να προετοιμάσουν τον χώρο για το πάρτι που θα ξεινήσει σε λίγο.

Όσο η ώρα περνάει καταλαβαίνουμε πως ο Ορέστης έχει απομακρυνθεί από την παρέα εξαιτίας ενός παλιού αυτοκινητιστικού ατυχήματος. Στο ατύχημα αυτό σκοτώθηκε το πέμπτο μέλος της παρέας, ο Μάριος, ενώ ο Ορέστης τραυματίστηκε σοβαρά και σηματοδεύτηκε από μόνιμες επιληπτικές κρίσεις, που κρατούν μέχρι σήμερα. Οι υπόλοιποι τρεις αποκόμισαν μονάχα ελαφριά τραύματα.

Το μετατραυματικό τραύμα του Ορέστη, σε συνδυασμό με τον πάντα πιο ευαίσθητο χαρακτήρα του, επέφεραν την απομόνωσή του στο σπίτι, την υπερβολική εσωστρέφεια και τις απότομες μεταπτώσεις στην ψυχολογία του, που έκαναν την παρέα μαζί του εξαιρετικά δύσκολη. Οι φίλοι του απομακρύνθηκαν. Για εκείνους, άλλωστε, το ατύχημα αποτελεί μακρινό παρελθόν. Αυτός, όμως, παραμένει καθηλωμένος. Η εμμονή του με το συμβάν τότε θα φέρει στην επιφάνεια λεπτομέρειες του ατυχήματος που όλοι είχαν συμφωνήσει να αποικρύψουν. Η σύγκρουση με τους πρώην φίλους του δεν δύναται να αποφευχθεί, την στιγμή που το κουδούνι χτυπάει και οι πρώτοι καλεσμένοι βρίσκονται προ των πυλών.

Πρόσωπα

Νίκος

Ηλίας

Ορέστης

Άλεξ

“There are moments in our lives, when the sense that our friend is near is all that we can bear. Our wounds smart under the consoling words that only reveal the depths of pain.”

- Honore de Balzac

ΣΚΗΝΗ 1^Η

Σκοτεινό σαλόνι ενός *Airbnb* διαμερίσματος. Τα φώτα είναι κλειστά και φαίνεται μονάχα το περίγραμμα ενός καναπέ, μίας μεγάλης τηλεόρασης και ενός διαδρόμου που οδηγεί στην κουζίνα. Ακούγονται κλειδιά στην κεντρική πόρτα και ύστερα τέσσερις ανδρικές φωνές εισέρχονται στο χώρο. Βήματα, πλησιάζουν. Ξαφνικά μία κραυγή πόνου.

ΦΩΝΗ: Α!

Κάποιος ανοίγει το φως. Τώρα αποκαλύπτεται ολόκληρο το σαλόνι, μαζί με τον καναπέ κι ένα μεγάλο τραπέζι με αρκετές καρέκλες. Στο σαλόνι υπάρχει κι ένα μικρό παράθυρο,, που βλέπει στον δρόμο. Δίπλα από το τραπέζι, ένας από τους τέσσερις άνδρες έχει σκύψει και κρατάει το πόδι του.

ΗΛΙΑΣ: Τι έπαθες ρε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Το πόδι μου

ΝΙΚΟΣ: Τι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι τι ρε – δε βλέπεις; Το ‘φαγα στην γωνία.

ΑΛΕΞ: Α. Ε, καλά, σιγά, γι’ αυτό φωνάζεις; Νομίζαμε σε έσφαξε κανείς στο σιοτάδι.

Οι τέσσερις τους απλώνονται στον χώρο. Όλοι τους είναι 28 ετών. Ο **Ηλίας**, ψηλός και αρκετά λεπτός με δύο περίεργα μαύρα γυαλιά στο κεφάλι, ο **Άλεξ**, πιο εκκεντρικά ντυμένος απ’ όλους, ξυρισμένο πρόσωπο, νευρώδης και υπερκινητικός, ο **Νίκος**, με λίγα παραπάνω κιλά και ευγενικό πρόσωπο και τέλος ο **Ορέστης**, με μέτριο ανάστημα και πρόσωπο πιο ταλαιπωρημένο από τους υπόλοιπους, που τον κάνει να δείχνει μεγαλύτερης ηλικίας. Ίσως να είναι και λιγότερο καλοντυμένος και καλλωπισμένος από τους υπόλοιπους.

Και οι τέσσερις κουβαλούν μεγάλες σακούλες σούπερ μάρκετ γεμάτες με ποτά, φουτίκια, πατατάκια κι αναψυκτικά. Τα αφήνουν όλα στον καναπέ και στο τραπέζι του σαλονιού.

ΑΛΕΞ: Πωω. Λάθος.

ΝΙΚΟΣ: Τι;

ΑΛΕΞ: Λάθος, λάθος, λάθος.

ΗΛΙΑΣ: Τι ρε;

ΑΛΕΞ: Δε βολεύει αυτό το σαλόνι για τόσα άτομα.

ΝΙΚΟΣ: Ε, 'ντάξει. Έχει και δεύτερο, μέσα.

ΑΛΕΞ: Και τι; Θα χωριστεί το πάρτι στα δύο.

ΝΙΚΟΣ: Εμένα εντάξει μου φαίνεται.

ΑΛΕΞ: Όχι, δεν θα βολέψει.

ΗΛΙΑΣ: (Αδειάζοντας τις σακούλες στο τραπέζι) Λοιπόν, για να δούμε τι έχουμε.

ΑΛΕΞ: Πόσα ρούμια πήραμε ρε;

ΗΛΙΑΣ: Ξέρω 'γω, εκατό;

ΝΙΚΟΣ: Λοιπόν, σήμερα θα περάσουμε και γαμώ.

ΑΛΕΞ: Αν χωρέσουμε, ναι.

ΗΛΙΑΣ: Θα μείνει στην ιστορία το σημερινό πάρτι.

ΑΛΕΞ: Γιατί, θα γαμήσεις;

ΗΛΙΑΣ: Εξαρτάται – έχεις καλέσει και τη μάνα σου;

ΝΙΚΟΣ: Εμένα μια χαρά μου φαίνεται ρε 'σεις. Τεράστιο, 129 τετραγωνικά, με δύο σαλόνια – τι άλλο θες;

ΑΛΕΞ: 129 τετραγωνικά με ένα άχρηστο διάδρομο.

ΝΙΚΟΣ: 'Ντάξει, δεν το αγόρασες κιόλας.

ΑΛΕΞ: Ορέστη, τι λες; Θα χωρέσουμε;

Εκείνος κουνάει αδιάφορα τους ώμους.

ΑΛΕΞ: Σωστό κι αυτό.

Ο Ηλίας συνεχίζει ν' αδειάζει τις σακούλες, αδιάφορος για ό,τι λένε οι άλλοι. Σιγοτραγουδάει μόνος του.

ΗΛΙΑΣ: (τραγουδώντας, σε ρυθμό ραπ) *Εξωγήνιοι, διαστημόπλοια και ουσίες*

ΝΙΚΟΣ: Πόσους κάλεσες;

ΑΛΕΞ: Πολλούς. Και κυρίως: πολλές.

ΝΙΚΟΣ: Και πέρυσι τα ίδια έλεγες. Κι έσκασε εδώ ένα ολόκληρο ΚΨΜ

ΗΛΙΑΣ: *Πληρωμένοι όλοι οι λογαριασμοί μου, θα πεθάνω αν δε με νιώθουν οι δικοί μου*

ΑΛΕΞ: Η Ιωάννα, μόνο, θα φέρει 9 φίλες της. (Στον Νίκο) Εσύ τις ξέρεις.

ΝΙΚΟΣ: Εγώ;

ΑΛΕΞ: Ναι ρε. Αυτές που γνωρίσαμε στην Ιακάρια πρόπερσι.

ΝΙΚΟΣ: Δεν τις θυμάμαι.

ΑΛΕΞ: Έλα ρε. Αυτές στην γαλάζια σκηνή απέναντι από τη δική μας.

ΗΛΙΑΣ: (φωνάζει ενώ τακτοποιεί) Εγώ θυμάμαι! Αυτές που ξέρασα στην σκηνή τους!

ΝΙΚΟΣ: Ααα, ναι.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι έκανε; Ξέρασε;

ΑΛΕΞ: Είχαμε γυρίσει ξημέρωμα από το πανηγύρι. Και ο ηλίθιος αυτός έλεγε «στοίχημα ότι κάνω πάνω από δέκα έλξεις στο δέντρο;»

ΟΡΕΣΤΗΣ: Στο δέντρο;

ΑΛΕΞ: Είχε ένα δέντρο στη μέση του κάμπινγκ, με κάτι μεγάλα κλαδιά. Και πήγαιναν εκεί διάφοροι και έκαναν έλξεις. Γυρίσαμε ξημερώματα, μετά το πανηγύρι κι αυτός φώναζε «μπορώ να κάνω πάνω δέκα έλξεις; Πείτε, μπορώ;»

ΝΙΚΟΣ: Και εμείς του λέγαμε να σταματήσει γιατί θα ξυπνήσει όλο το κάμπινγκ.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και μετά;

ΑΛΕΞ: Ε, μετά είπαμε είκοσι ευρώ στοίχημα ότι δεν βγάζει δέκα κάμπεις.

ΗΛΙΑΣ: Κι όμως!

ΑΛΕΞ: Πού να το περιμένω ρε μαλάκα; Είχε πιει έξι λίτρα κρασί στο πανηγύρι.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και τις έβγαλε;

ΗΛΙΑΣ: Άμα ήθελα έβγαζα και είκοσι!

ΑΛΕΞ: Ναι. Γι' αυτό μετά από το ζόρι σου κατέβηκες και ξέρασες πάνω στην σκηνή τους.

ΝΙΚΟΣ: Πώς δεν ξυπνήσανε αυτές να μας δουν

ΑΛΕΞ: Ξύπνησαν ρε. Αλλά εμείς τρέξαμε πιο γρήγορα. Γιατί –

ΗΛΙΑΣ: - του φευγάτου η μάνα δεν έκλαψε ποτέ.

ΑΛΕΞ: Και την άλλη μέρα ο γελοίος έλεγε στις κοπέλες ότι υπάρχουν ένα σωρό ασυνείδητοι στο κάμπινγκ και πως κάποιος ξέρασε και τη δική μας σκηνή.

ΗΛΙΑΣ: Καλά δεν είπα ρε Ορέστη;

ΑΛΕΞ: (Στον Ορέστη) Ήταν ωραία τότε, έπρεπε να 'χεις έρθει.

ΟΡΕΣΤΗΣ: (απότομα) Γιατί, μπορούσα;

ΑΛΕΞ: Εε, εννοώ... κατάλαβες.

ΗΛΙΑΣ: Ρε τελικά φέτος θα πάμε Ικαρία; Πείτε μου, να ξέρω, να κανονιστώ.

ΑΛΕΞ: Εγώ δεν ψήνομαι για κάμπινγκ. Φέτος θέλω κανονικές διακοπές. Σε δωμάτιο.

ΝΙΚΟΣ: Κι εγώ πρέπει να δω τις ημερομηνίες με το γραφείο. Λέγαμε και με την Δώρα να πηγαίναμε κάπου.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αλίμονο.

ΑΛΕΞ: Κι εμείς με την Κατερίνα λέμε για Σέριφο.

ΗΛΙΑΣ: Μα, ρε ‘σεις, από τον Γενάρη σας το έχω πει και όλοι μου λέγατε «μάλλον ναι».

ΟΡΕΣΤΗΣ: Οκ. Άρα, ο καθένας μόνος του.

ΝΙΚΟΣ: Εγώ να σου πω σίγουρα τέλος του μήνα;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αφού δεν θέλετε, γιατί δεν το λέτε ευθέως;

ΑΛΕΞ: Δεν είπαμε ότι δεν θέλουμε. Και, επίσης, εσύ μπορείς;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Γιατί να μην μπορώ;

ΑΛΕΞ: Εννοώ – κάνει;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι, «κάνει». Μια χαρά «κάνει». Αν με ρωτούσες θα ήξερες ότι είμαι σταθερά εδώ και μήνες

ΑΛΕΞ: Όχι – ρε μαλάκα. Δεν μιλάω για την υγεία σου. Για το φανταρικό μιλάω.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Α.

ΑΛΕΞ: Ναι.

ΝΙΚΟΣ: Καλά λέει. Θα μπορείς το καλοκαίρι ή θα φοράς αρβύλες και θα βαράς σκοπιές σε κάνα κωλόνησο;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτό θα το ξέρω σίγουρα την άλλη Πέμπτη. Αλλά μάλλον θα μπορώ.

ΝΙΚΟΣ: Τι είναι την άλλη Πέμπτη;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Η τρίτη επιτροπή. Η τελευταία, η πιο ζόρικη.

ΝΙΚΟΣ: Κι αν την περάσεις κι αυτήν, παίρνεις οριστικά απαλλαγή;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι.

ΑΛΕΞ: Ε, θα στη δώσουν, μην αγχώνεσαι. Εδώ παίρνουν άλλοι κι άλλοι, εσύ που έχεις και σοβαρό λόγο δεν θα πάρεις;

ΝΙΚΟΣ: Καλά, μην το λες. Στρατός είναι, δε βγάζεις άκρη με τη λογική

ΑΛΕΞ: Θα την πάρει, θα την πάρει.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Θα μου βγάλουν το λάδι μέχρι να μου τη δώσουν.

ΗΛΙΑΣ: Καλά, αν τους δείξεις βεβαιώσεις για τις κρίσεις, τι θα σου πουν; Δεν πειράζει, σήκω και πάτα το;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ρε, εδώ στην δεύτερη τους είχα πάει χαρτί νευρολόγου και βεβαιωμένη την αγωγή με τα φάρμακα, τους είπα ότι τα παίρνω 2,5 χρόνια, μετά το ατύχημα κι εκείνοι με κοιτούσαν με μισό μάτι. Σαν να ήμουν απατεώνας. Σαν να τους έιλεβα. Δύο γαμημένοι, κωλόγεροι. Με κοιτούσαν λες και ήθελαν να με φτύσουν.

ΗΛΙΑΣ: Ρε, δε πάνε να γαμηθούν

ΟΡΕΣΤΗΣ: Την Πέμπτη θα με ξετινάξουν στις ερωτήσεις, είμαι σίγουρος. Μέχρι και το ατύχημα θα με βάλουν να τους περιγράψω.

ΑΛΕΞ: Το ατύχημα;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σίγουρα. Τα πάντα θα με βάλουν να τους πω.

ΑΛΕΞ: Πρόσεχε, όμως.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ε;

ΑΛΕΞ: Εννοώ... τι θα τους πεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Α. Ναι, θα δούμε.

ΑΛΕΞ: «Θα δούμε;»

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι, εννοώ -

ΑΛΕΞ: Τι «θα δούμε ρε» - αστείο είναι αυτό;

ΝΙΚΟΣ: Δεν το εννοούσε έτσι ρε.

ΑΛΕΞ: Αλλά;

ΝΙΚΟΣ: Προφανώς δεν θα του ξεφύγει, χαζός είναι; (στον Ορέστη) έτσι δεν είναι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μμ.. ναι.

ΗΛΙΑΣ: Να σας πω, για επιτροπές θα λέμε τώρα; Άλεξ, βάλε ένα σφηνάκι για ζέσταμα.

ΝΙΚΟΣ: Ναι, καλά λέει.

ΑΛΕΞ: Τι ν' ανοιζω; Τεκίλα;

ΗΛΙΑΣ: Ό, τι να 'ναι.

ΑΛΕΞ: Πού είναι τα πλαστικά;

ΗΛΙΑΣ: Στη σακούλα, τη μικρή. Την μπλε. Αυτή.

Ο Άλεξ βγάζει μερικά μικρά, πλαστικά ποτήρια. Ωστόσο ο Ηλίας βγάζει από την τσέπη του μικρό, ένα πράσινο λείζερ. Το τεστάρει. Σημαδεύει τον Άλεξ στο πρόσωπο, ενώ εκείνος προσπαθεί να βάλει τα σφηνάκια.

ΑΛΕΞ: Τι κάνεις ρε μαλάκα;

Ο Ηλίας μετατοπίζει το λείζερ στο πρόσωπο του Άλεξ.

ΝΙΚΟΣ: Τι κάνεις ρε ηλίθιε;

Μετά το μετατοπίζει στο πρόσωπο του Ορέστη, που δεν αντιδρά καθόλου.

ΗΛΙΑΣ: Δυνατό, ε; Το πήρα για το γήπεδο.

ΝΙΚΟΣ: Ακόμη πας γήπεδο;

ΗΛΙΑΣ: Εννοείται.

ΝΙΚΟΣ: Δεν βαρέθηκες να ουρλιάζεις σαν τρελός;

ΗΛΙΑΣ: Όχι, περνάω καλά. Εσύ πού πας με τα παιδιά από τη δουλειά; Σε τένις κλαμπ;

ΝΙΚΟΣ: Πάντως δεν μαζευόμαστε να βλέπουμε 22 κάγκουρες που κυνηγάνε μία μπάλα.

ΗΛΙΑΣ: Ποτέ δεν κατάλαβες το γήπεδο

ΝΙΚΟΣ: Τι να καταλάβω;

ΗΛΙΑΣ: Ότι δεν είναι αυτό το νόημα.

ΝΙΚΟΣ: Δεν υπάρχει νόημα

ΗΛΙΑΣ: Υπάρχει. Είναι η μοναδική στιγμή μες την εβδομάδα μου που χαλαρώνω.

Νιώθω λίγο ελεύθερος

ΝΙΚΟΣ: - να βρίσεις

ΗΛΙΑΣ: Ναι, αμέ. Να βρίσω, να φωνάξω, να τραγουδήσω – η μοναδική φορά που δε είμαι το φιλήσυχο, μισοπεθαμένο ανθρωπάκι που παριστάνω όλη την εβδομάδα

ΝΙΚΟΣ: Άρα το παραδέχεσαι, γίνεσαι ζώο

Ο Ηλίας βγάζει ξανά το λέιζερ και του το πετάει στα μάτια.

ΝΙΚΟΣ: Ρε, τα μάτια μου - σοβαρέψου

ΗΛΙΑΣ: Με παζάρια μου το άφησε δέκα ευρώ από είκοσι. Δυνατό, ε;

ΝΙΚΟΣ: Ναι, κλειστό τώρα.

ΗΛΙΑΣ: Την Κυριακή παίζουμε με τον γαύρο και το θέλω δυνατό.

ΑΛΕΞ: Λοιπόν, ελάτε μαζευτείτε.

Πλησιάζουν στο τραπέζι. Ο Άλεξ τους μοιράζει τα τέσσερα σφηνάκια.

ΝΙΚΟΣ: Άντε εβίβα.

ΗΛΙΑΣ: Στην υγεία του Άλεξ. Χρόνια πολλά φίλε.

ΝΙΚΟΣ: Χρόνια πολλά ρε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: (πιο χαμηλόφωνα) Χρόνια πολλά.

ΑΛΕΞ: Θενξ ρε.

Τα πίνουν. Αφήνουν τα άδεια ποτήρια στο τραπέζι.

ΝΙΚΟΣ: Να σας πω, ξεινάμε να ετοιμάζουμε τα υπόλοιπα;

ΗΛΙΑΣ: Τι έχουμε;

ΝΙΚΟΣ: Ε να στήσουμε τον πάγκο με τα ποτά, να συνδέσουμε τα ηχεία

ΑΛΕΞ: Ναι, και δεν έχουμε πολλή ώρα. Σε λίγο σκάνε οι πρώτοι.

ΝΙΚΟΣ: Και να κρεμάσουμε και 3-4 σακούλες μες το διαμέρισμα, για τα σκουπίδια.

ΗΛΙΑΣ: Λοιπόν, σήμερα, είναι η μέρα μου. Το νιώθω. Σήμερα δεν γυρνάω μόνος στο σπίτι.

ΑΛΕΞ: Θα πάρεις και τον Νίκο φεύγοντας;

ΗΛΙΑΣ: Ψιτ, πονηρέ. Ο Ηλίας σήμερα θα φύγει με γυναίκα από το πάρτι

ΝΙΚΟΣ: Πόσες τύπισσες έχεις καλέσει;

ΑΛΕΞ: Εσένα τι σε νοιάζει ρε; Εσύ έχεις παραιτηθεί.

ΝΙΚΟΣ: Όχι ακόμη.

ΗΛΙΑΣ: Τι όχι ακόμη ρε;

ΝΙΚΟΣ: Μέχρι να μπω στην εκκλησία, είμαι ακόμη στο παιχνίδι

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εκκλησία;

ΑΛΕΞ: Κανείς άνθρωπος που είναι μες το παιχνίδι δεν λέει «είμαι μες το παιχνίδι»

ΝΙΚΟΣ: Εγώ είμαι και το λέω.

ΑΛΕΞ: Και δεν είναι «παιχνίδι» να την πέφτεις σε γκόμενες. Ειδικά αν είσαι εσύ

ΝΙΚΟΣ: Γιατί;

ΑΛΕΞ: Τιμωρία είναι. Για εκείνες και για εσένα. Που ιδρώνεις σαν το άλογο

ΝΙΚΟΣ: Εγώ, τι λες μωρέ

ΑΛΕΞ: Τελευταία φορά που εσύ ήσουν χαλαρός μπροστά σε γκόμενα ήταν στην 1^η δημοτικού, με την Στέλλα από το διπλανό θρανίο

ΝΙΚΟΣ: Και με τις πρώην σου είμαι χαλαρός, να ξέρεις

ΑΛΕΞ: Μπα. Και σε αυτές βόμβες αμηχανίας θα πετάς – δεν είναι ντροπή να το παραδεχθείς τώρα που παντρεύεσαι

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι κάνει;

Όλοι σταματούν. Τον κοιτάζουν.

ΑΛΕΞ: Δεν το ξέρεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι. Γι' αυτό είπατε εκκλησία πριν;

ΑΛΕΞ: (Στον Νίκο) Δεν το ξέρει;

ΝΙΚΟΣ: Εεε, νόμιζα ότι

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι να ξέρω ρε; Με τη Δώρα;

ΝΙΚΟΣ: Ναι ρε.

ΑΛΕΞ: Δεν βλέπεις το δάχτυλό του;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ποιο;

Ο Άλεξ πλησιάζει τον Νίκο. Του πιάνει το δεξί χέρι και το σηκώνει ψηλά, δείχνοντας προς τον Ορέστη το δαχτυλίδι αρραβώνων που φοράει.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι 'ναι αυτό;

ΑΛΕΞ: Δαχτυλίδι ρε μαλάκα, τι να 'ναι;

ΗΛΙΑΣ: Μα δεν το 'ξερες;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι. Δεν μου το είπε και κανείς, για να το ξέρω.

ΝΙΚΟΣ: Α, εε... νόμιζα το 'ξερες.

ΟΡΕΣΤΗΣ: (κοφτά, απότομα) Όχι. Δεν μου το είπε κανείς. Άντε, συγχαρητήρια.

ΗΛΙΑΣ: Ο πρώτος στην κρεμάλα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και πότε ο γάμος; Το καλοκαίρι;

ΝΙΚΟΣ: Όχι ρε. Του χρόνου και βλέπουμε.

ΗΛΙΑΣ: Εγώ από παλιά έλεγα ότι ο πρώτος που θα κάνει οικογένεια θα 'ναι ο Νίκος

ΝΙΚΟΣ: Εγώ πάντα έλεγα ο Ορέστης

ΟΡΕΣΤΗΣ: (ξαφνικά γελάει). Εγώ, ναι... Σε κουτσό άλογο πόνταρες

Οι υπόλοιποι νιώθουν λίγο αμήχανα, αλλά το παραβλέπουν.

ΝΙΚΟΣ: Ναι, τέλος πάντων

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και για πες. Πού με το καλό ο γάμος;

Ο Ορέστης τους γυρίζει πλάτη κι απομακρύνεται προς τον πάγκο της κουζίνας. Φτιάχνει ένα ποτό μόνο στον εαυτό του.

ΝΙΚΟΣ: Δεν ξέρουμε ακόμη.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Καλά, και τι ξέρετε; Πότε δε ξέρετε, πού δε ξέρετε

ΝΙΚΟΣ: Μάλλον στην Πάρο.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Α, ωραία.

ΝΙΚΟΣ: Ναι. Η Δώρα έχει από εκεί καταγωγή και οι γονείς της θέλουν σε μία συγκεκριμένη εκκλησία στο νησί

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ε ναι, ό,τι πουν τα αφεντικά – εε, εννοώ τα πεθερικά

Ο Ορέστης έχει γεμίσει ένα ποτήρι. Το παίρνει και γυρίζει ξανά πρόσωπο προς του φίλους του, που έχουν μείνει σιωπηλοί.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μπερδεύτηκα. Αφεντικά είπα; Πεθερικά εννοούσα.

ΝΙΚΟΣ: (εννευρισμένος από την σπόντα του) Δεν είναι αφεντικά μου, Ορέστη. Οι γονείς της απλά είναι στον όμιλο

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι ρε, πεθερικά εννοούσα. Μπερδεύτηκα. Στην Πάρο, λοιπόν. Ωραίο. Καλοκαίρι ε;

ΝΙΚΟΣ: Θα δούμε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ε πότε άλλοτε; Χειμώνα; Καλοκαίρι ρε, φοβερά θα περάσετε. Και θα γίνει σε καμιά βίλα εκεί ε;

ΝΙΚΟΣ: Ναι.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πληρωμένη από τα πεθερικά;

ΝΙΚΟΣ: Τι;

ΟΡΕΣΤΗΣ:.. Κι εσείς το ξέρατε από καιρό, ε;

Ο Ηλίας ρίχνει ένα αμήχανο βλέμμα στον Νίκο.

ΑΛΕΞ: (κοφτά) Ναι. Γιατί κακό είναι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι. Όχι, βέβαια. Απλά ρώτησα.

ΑΛΕΞ: Περιεργο ύφος έχουν οι ερωτήσεις σου

ΟΡΕΣΤΗΣ: Περιεργο; Γιατί;

ΗΛΙΑΣ: Έλα ρε, χαλαρώστε -

ΟΡΕΣΤΗΣ: Νίκο, έχει κάτι το ύφος μου;

ΑΛΕΞ: Ναι, είναι ειρωνικό.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τον Νίκο ρώτησα

ΝΙΚΟΣ: Τέλος πάντων, εντάξει. Μπορεί να τα εννοούσες αλλιώς και να ακούστηκαν -

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι! Αυτό ακριβώς. (Στον Άλεξ) Αυτό. Μπερδεύτηκες, εγώ δεν είπα τίποτα ειρωνικό. Ίσα – ίσα χάρηκα που ένας φίλος μου προχωράει και στήνει σπίτι. Και του χρόνου θα κάνει ένα φοβερό γάμο στην Πάρο και θα περάσετε υπέροχα

Ξαφνικά ήχος κλήσης κινητού. Είναι του Νίκου. Το σηκώνει.

ΝΙΚΟΣ: (στο κινητό). Έλα ρε, έλα.

Ο Άλεξ κοιτάζει νευρικά τον Ορέστη, που προσποιείται τον χαλαρό.

ΝΙΚΟΣ: (στο κινητό) Όχι – πιο μετά την πλατεία είναι. Κάνα πεντάλεπτο, ναι.

Πτολεμάρχου 5. Ναι. Στον τέταρτο, αλλά χτυπήστε μου να σας ανοίξω. Ναι. ΄Ντάξει, ό,τι θέλετε. Ό,τι ώρα θέλετε. Κομπλέ. Άντε, τα λέμε σε λίγο. Έλα, ναι.

Κλείνει το κινητό και το φυλάει στην τσέπη.

ΝΙΚΟΣ: (Στον Άλεξ) Ρε φίλε, να σου πω, είπα και σε τρία – τέσσερα παιδιά από το γραφείο να περάσουν.

ΑΛΕΞ: Κομπλέ ρε, κανένα θέμα.

ΗΛΙΑΣ: Ωχ, κι άλλες ψωλές.

ΝΙΚΟΣ: Είπαν και στον Λατσίδη, μάλλον θα 'ρθει.

ΑΛΕΞ: Σε ποιον;

ΝΙΚΟΣ: Στον Γιώργο, τον συνάδελφό μου. Το γιο του Λατσίδη, που σου έλεγα.

ΑΛΕΞ: Ποιος είναι πάλι αυτός;

ΝΙΚΟΣ: Έλα ρε, ο γιος του Λατσίδη ρε μαλάκα. Του μεγαλοδικηγόρου.

ΗΛΙΑΣ: Το μουνόπανου πού υπερασπίστηκε τον μπάτσο;

ΑΛΕΞ: Αμ μπράβο.

ΗΛΙΑΣ: Α, ωραίους τύπους θα φέρεις.

ΝΙΚΟΣ: Τον γιο του κάλεσα, όχι αυτόν. Και δεν ανέλαβε μόνο τον μπάτσο. Η ομαδούλα σου τρεις φορές τον έχει παρακαλέσει να αναλάβει υπόθεση της.

ΗΛΙΑΣ: Ναι, και;

ΝΙΚΟΣ: Τι πρόβλημα έχεις;

ΗΛΙΑΣ: Ανησυχώ πού θα χωρέσουμε τόσους φλώρους.

ΑΛΕΞ: Σκάσε ρε – όσους θέλει θα φέρει.

ΝΙΚΟΣ: Έτσι.

ΗΛΙΑΣ: Καλαααά.

ΑΛΕΞ: (Στον Νίκο) Ηρεμήσατε καθόλου;

ΝΙΚΟΣ: Ποιοί;

ΑΛΕΞ: Στη δουλειά ρε, δεν μου 'λεγες ότι -

ΝΙΚΟΣ: Ααα, ναι. Ναι, ναι, κάπως ξεμπλοκαρίστηκε το πράγμα.

ΗΛΙΑΣ: Γιατί, τι έγινε;

ΝΙΚΟΣ: Υπήρχε τεράστιο θέμα με τα Cargo στη Βραζιλία. Προσπαθούσα να κλείσω όλη μέρα, ήμασταν δεκάξι ώρες στο τηλέφωνο -

ΗΛΙΑΣ: Με τα ποια;

ΝΙΚΟΣ: Με τα Cargo

ΗΛΙΑΣ: Ποτέ δεν θα καταλάβω τι δουλειά κάνεις.

ΑΛΕΞ: Broker είναι, εκατό φορές στο έχει πει.

ΗΛΙΑΣ: Ναι, αλλά δε ξέρω τι σημαίνει.

ΑΛΕΞ: Πολλά λεφτά σημαίνει.

ΝΙΚΟΣ: Πίεση και άγχος σημαίνει. Και καρράφλα στα σαράντα.

ΑΛΕΞ: Ήδη βλέπω την αραιώση. Του χρόνου στα γενέθλιά του θα φοράει καπέλο.

ΝΙΚΟΣ: Α γαμήσου.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Να σας πω, η τουαλέτα πού είναι;

ΑΛΕΞ: Δύο έχει.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μία από αυτές, πού είναι;

ΑΛΕΞ: Μέσα. Όπως μπήκαμε δεξιά.

Ο Ορέστης φεύγει προς τα εκεί. Βγαίνει εκτός σκηνης.

ΝΙΚΟΣ: (μυρίζει τον αέρα) Μυρίζει λίγο κλεισούρα, ε; Μήπως να αερίσουμε;

ΗΛΙΑΣ: Εγώ δε μυρίζω κάτι.

ΑΛΕΞ: Ψιτ, ε. (χαμηλόφωνα, κοιτάζοντας αν απομακρύνθηκε αρκετά ο Ορέστης)

ΝΙΚΟΣ: Εσείς δεν το μυρίζετε;

Ο Νίκος ανοίγει το διπλανό παράθυρο, για ν' αεριστεί.

ΑΛΕΞ: Σας είπα ότι τον είδα προχθές τυχαία στο δρόμο;

ΗΛΙΑΣ: Ποιον;

ΑΛΕΞ: Τον Ορέστη ρε.

ΝΙΚΟΣ: Τι;

ΑΛΕΞ: Πέτυχα τον Ορέστη προχθές, στο δρόμο.

ΝΙΚΟΣ: Ε, καλό αυτό. Που βγήκε από το σπίτι του και -.

ΑΛΕΞ: Ναι, καλά, περίμενε. Τον είδα βράδυ, κατά τις δέκα, δίπλα από την Προσκοπών. Γυρνούσα σπίτι με το αμάξι και σταματάω στο φανάρι. Εκεί στο φούρνο. Κι ενώ περιμένω, τον βλέπω στο απέναντι πεζοδρόμιο να περπατάει μόνος. Του σήκωσα το χέρι, αλλά δεν με είδε. Είχε το κεφάλι κάτω και πήγαινε. Και έτσι όπως περπατούσε, έκλαιγε.

ΝΙΚΟΣ: Έκλαιγε;

ΑΛΕΞ: Ναι. Όπως περπατούσε, έκλαιγε.

ΗΛΙΑΣ: Έκλαιγε; Είδες καλά;

ΑΛΕΞ: Ναι ρε σας λέω. Μέχρι ν' ανάψει το φανάρι - τριάντα δευτερόλεπτα - τον κοιτούσα προσεκτικά. Έκλαιγε.

ΗΛΙΑΣ: Γιατί;

ΑΛΕΞ: Ξέρω 'γω; Και σήμερα, δεν τον βλέπετε πώς είναι;

ΝΙΚΟΣ: Ισχύει. Δεν φαίνεται καλά.

ΑΛΕΞ: Με τα μούτρα μέχρι το πάτωμα. Και μες την ειρωνεία.

ΗΛΙΑΣ: Καλά, έτσι είναι εδώ και χρόνια

ΑΛΕΞ: Δεν ξέρω, εγώ είχα να τον δω κάνα δίμηνο και μου φαίνεται ακόμη χειρότερα

ΗΛΙΑΣ: Σιγά μην ήταν δίμηνο. Ένα χρόνο έχεις να τον δεις.

ΑΛΕΞ: Τέλος πάντων, το θέμα είναι ότι δεν φαίνεται καλά.

ΝΙΚΟΣ: Και δε γελάει καθόλου, το 'χετε παρατηρήσει;

ΑΛΕΞ: (Στον Ηλία) Εσύ που τον βλέπεις πιο συχνά, πάντα έτσι είναι;

ΗΛΙΑΣ: Κοίτα, κι εγώ τον έχω χάσει λίγο τελευταία... αφού μένει όλη μέρα μες το σπίτι.

ΑΛΕΞ: Και τι κάνει;

ΗΛΙΑΣ: Δε ξέρω, σου λέω τον έχω χάσει. Σταμάτησα να πηγαίνω σπίτι του, γιατί..

ΝΙΚΟΣ: Γιατί;

ΗΛΙΑΣ: Ε, γιατί δεν παλεύεται πια. Κουβέντα δε βγάζει. Μόνο κάθεται στο λάπτοπ και παίζει σκάκι, ξέρω 'γω. Απ' όταν σταμάτησε τη δουλειά -

ΑΛΕΞ: Απ' όταν τον έδιωξαν από τη δουλειά*

ΗΛΙΑΣ: Ναι, απ' όταν τον έδιωξαν, τον έφαγε το μέσα.

ΝΙΚΟΣ: Τον διώξανε, τον χώρισε και η Μάρθα.. Του έπεσαν όλα μαζί..

ΑΛΕΞ: Και που τον άντεξε τόσο καιρό... ηρωίδα.

ΗΛΙΑΣ: Εντάξει, μην το λες έτσι.

ΑΛΕΞ: Αφού τα έχει παρατήσει όλα ρε μαλάκα. Ψέματα είναι;

ΗΛΙΑΣ: Εντάξει, έχει τα θέματά του.

ΑΛΕΞ: Δυόμιση χρόνια τα έχει, ας τα συνηθίσει. Είπαμε - άλλοι ζουν με πολύ χειρότερα. Κι εμείς δεν ήμασταν καλά, αλλά συνεχίσαμε.

ΗΛΙΑΣ: Ναι, αλλά εμάς δεν μας έμεινε κουσούρι.

ΑΛΕΞ: Αφού με την αγωγή πήγαινε καλά. Είχε ξανά επεισόδια;

ΗΛΙΑΣ: Σου λέω, έχουμε χαθεί, δε ξέρω.. Ίσως θα μπορούσαμε να πάμε καμιά μέρα από το σπίτι του. Θα χαρεί.

ΑΛΕΞ: Πού χρόνος ρε; Εδώ το σημερινό το οργάνωνα δύο μήνες

ΝΙΚΟΣ: Ναι... κι εγώ το ίδιο.

ΗΛΙΑΣ: Δε ξέρω.. εγώ τον λυπάμαι λίγο. Δεν μου αρέσει που το λέω, αλλά –

ΑΛΕΞ: Μην τον λυπάσαι. Επιλογή του είναι. Επιλέγει να κάθεται όλη μέρα μέσα και να φοβάται να κάνει μισό βήμα, δεν -

ΝΙΚΟΣ: Εγώ νομίζω ότι πρέπει να βρει ξανά μια δουλειά, να μπει σε ροή

ΗΛΙΑΣ: Δεν σας το 'χα πει, γιατί μου το ζήτησε ο Ορέστης, αλλά...

ΑΛΕΞ: Τι;

ΗΛΙΑΣ: Πριν κάνα τρίμηνο του είχα βρει εγώ δουλειά. Σ' ένα καφέ απέναντι από το δικό μας. Ψάχνανε άτομο και τους πρότεινα τον Ορέστη.

ΝΙΚΟΣ: Και; Πήγε;

ΗΛΙΑΣ: Πήγε. Για πέντε μεροκάματα την εβδομάδα, υποτίθεται. Αλλά τον διώξαν μετά από δύο μέρες.

ΑΛΕΞ: Γιατί;

ΗΛΙΑΣ: Τον είχα ρωτήσει, αλλά δεν μου έλεγε. Οπότε ρώτησα τον Γάσο, τον ιδιοκτήτη της καφετέριας. Πήγα μία μέρα απέναντι και τον ρώτησα.

ΑΛΕΞ: Και τι σου είπε;

ΗΛΙΑΣ: «Πολύ μουγκός και πολύ ευαίσθητος»

ΝΙΚΟΣ: «Μουγκός και ευαίσθητος;»

ΗΛΙΑΣ: Ναι. Και πολύ. Έτσι μου είπε. Τον ρώτησα τι εννοεί και μου είπε πως «δεν έλεγε κουβέντα. Με το ζόρι μιλούσε στους πελάτες» Και όταν του έκανε ένα – δυο σχόλια της δουλειές, αυτός τα έπαιρνε λέει κατάνιαρδα. Κατέβαζε τα μούτρα σαν παιδί. Και όταν πλάκωσε πολλή δουλειά και τον γιάζωσε το αφεντικό, αυτός λέει βγήκε έξω.

ΝΙΚΟΣ: Έφυγε;

ΗΛΙΑΣ: Όχι, βγήκε έξω μόνος του, λέει, να κάνει δέκα λεπτά διάλειμμα και να ηρεμήσει, να πάρει μία ανάσα. «Αγχώθηκε», μου είπε, «σαν να φοβήθηκε τον κόσμο. Πολύ ευαίσθητος αυτός ο φίλος σου»

ΑΛΕΞ: Άδικο έχει;

ΗΛΙΑΣ: Όχι. Του είπα να του δώσει ακόμη μία ευκαιρία, να τον βάλει να κάνει λιγότερα μεροκάματα, αλλά...

ΑΛΕΞ: Τους είχε πει ότι είναι επιληπτικός;

ΗΛΙΑΣ: Όχι. Σιγά μην τον έπαιρνε αλλιώς.

ΝΙΚΟΣ: Κι μετά από αυτό; Τίποτα ε;

ΗΛΙΑΣ: Τίποτα. Ούτε για συνεντεύξεις δεν πάει.

ΑΛΕΞ: Και με τι λεφτά ζει;

ΗΛΙΑΣ: Της μάνας του. Αλλά αφού δεν βγαίνει έξω ρε, όλη μέρα μέσα μαζί της, τι λεφτά να θέλει; Του μαγειρεύει αυτή, του καθαρίζει αυτή

ΑΛΕΞ: Στα φουστάνια της, 28 χρονών

ΗΛΙΑΣ: Ε και τι να κάνει; Πρέπει να είναι με κάποιον, να τον φροντίζει

ΝΙΚΟΣ: Πώς θα πήγαινε στρατό αυτό το παιδί;

ΗΛΙΑΣ: Καλά, ναι. Πρέπει να την πάρει την απαλλαγή, δεν το συζητώ.

ΑΛΕΞ: Ναι. Και να μην του ξεφύγει τίποτα στην Επιτροπή.

ΗΛΙΑΣ: Τι μαλακία;

ΑΛΕΞ: Δεν άκουσες τι είπε πριν;

ΝΙΚΟΣ: Έλα μωρέ, τι να του ξεφύγει;

ΑΛΕΞ: Ξέρω 'γω; Έτσι που είναι στα χάλια του, μπορεί και να του ξεφύγει τίποτα

Ακούγονται βήματα που πλησιάζουν.

ΑΛΕΞ: Εγώ δεν του έχω εμπιστοσύνη. Σας το λέω.

Ο Άλεξ κοιτάζει προς την μέσα μεριά του διαμερίσματος και σταματάει να μιλάει. Ο Ορέστης εμφανίζεται ξανά.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ρε 'σεις -

ΑΛΕΞ: Τι έγινε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτό το διαμέρισμα δεν σας θυμίζει κάτι;

ΝΙΚΟΣ: Τι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτό το διαμέρισμα δεν σας θυμίζει κάτι;

ΗΛΙΑΣ: Όχι, σαν τι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Νομίζω έχω ξανάρθει. Αυτός ο διάδρομος, το σαλόνι μέσα....

ΑΛΕΞ: Εμένα δεν μου θυμίζει τίποτα.

ΝΙΚΟΣ: Ούτε εμένα.

ΙΚΑΡΟΣ: Σαν έχω ξανάρθει.... Ναι, σίγουρα έχω ξανάρθει.

ΗΛΙΑΣ: Όλα τα Airbnb μοιάζουν μεταξύ τους, γι' αυτό θα μπερδεύεσαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτό είναι! Θυμήθηκα!

ΗΛΙΑΣ: Τι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Θυμάστε ρε που είχαμε κλείσει ένα Airbnb για τον Μάριο;

Οι υπόλοιποι κοιτάζονται μεταξύ τους, κάπως ανήσυχoi.

ΑΛΕΞ: Τι;

ΝΙΚΟΣ: (Χαμηλώνει τη φωνή) Για τον Μάριο;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι ρε, πριν χρόνια. Πριν φύγει για φαντάρος.

ΝΙΚΟΣ: Ο Μάριος;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι ρε!

ΑΛΕΞ: Εγώ το θυμάμαι, αλλά πού κολλάει;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Το σαλόνι κι αυτό το παράθυρο – μα δεν το θυμάστε;

Ορέστης πηγαίνει προς το παράθυρο στα δεξιά της σκηνής και γυρίζει πλάτη για λίγο στους υπόλοιπους. Το παράθυρο είναι ανοιχτό, όπως το άνοιξε πριν λίγο ο Νίκος για ν' αερίσει.

ΝΙΚΟΣ: Μα τώρα πώς σου ήρθε –

Ο Άλεξ γυρίζει προς τον Νίκο και του κάνει μία χειρονομία δείχνοντας «τι λέει πάλι;». Εκείνος δεν βλέπει τι γίνεται στην πλάτη του, κοιτάζει το παράθυρο.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Παιδιά, αυτό είναι, το θυμάμαι. Στο Κουκάκι ήταν κι αυτό.

ΝΙΚΟΣ: Θα μου εξηγήσει κάποιος για τι πράγμα μιλάει;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πριν φύγει ο Μάριος φαντάρος, δεν του είχαμε κλείσει ένα Airbnb; Και είχαμε μαζευτεί όλοι μαζί;

ΝΙΚΟΣ: Ναι.

ΑΛΕΞ: Ναι, το είπαμε αυτό.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ε, αυτό είναι. Είναι το ίδιο διαμέρισμα.

ΑΛΕΞ: Τι λες μωρέ;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι, ναι, είμαι σίγουρος. Στο Κουκάκι ήταν κι αυτό.

ΝΙΚΟΣ: Άλλα τρεις χιλιάδες Airbnb έχει το Κουκάκι.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι, αυτό είναι. Μα ποιος άνοιξε το παράθυρο και κάνει κωλόκρυο;

ΗΛΙΑΣ: Εγώ δεν νομίζω πως είναι αυτό.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτό είναι!

Ο Ορέστης σπρώχνει με δύναμη και κλείνει το παράθυρο μ' ένα εκκωφαντικό, απότομο ήχο. Οι υπόλοιποι κοιτάζονται ξανά μεταξύ τους.

ΑΛΕΞ: Καλά, τέλος πάντων. Λοιπόν, σιγά – σιγά, πρέπει να φέρουμε τα ηχεία από το αμάξι. Να αρχίσουμε να στήνουμε.

ΝΙΚΟΣ: Ναι, δεν έχουμε πολλή ώρα.

ΗΛΙΑΣ: Οκ.

ΝΙΚΟΣ: Λοιπόν, ποιος θα έρθει μαζί μου να τα φέρουμε ; Ορέστη, πάμε;

ΑΛΕΞ: Ναι, πηγαίνετε.

ΝΙΚΟΣ: Πάμε;

Ο Ορέστης ακολουθεί σιωπηλά τον Νίκο. Φεύγουν μαζί από το σαλόνι και πηγαίνουν προς την πόρτα του διαμερίσματος. Βγαίνουν έξω.

ΑΛΕΞ: Τον άκουσες;

ΗΛΙΑΣ: Ναι.

ΑΛΕΞ: Και δεν σε ανησυχεί;

ΗΛΙΑΣ: Τι να με ανησυχεί;

ΑΛΕΞ: Ποιο ίδιο διαμέρισμα μωρέ; Τι μαλακίες λέει; Και πώς του ήρθε ο Μάριος τώρα;

ΗΛΙΑΣ: Ξέρω 'γω.

ΑΛΕΞ: Περίεργα πράγματα.

ΗΛΙΑΣ: Σιγά μωρέ και 'συ, χαλάρωσε.

ΑΛΕΞ: Εγώ χαλαρός είμαι, αλλά –

ΗΛΙΑΣ: Πάρτι κάνεις ρε, ηρέμησε. Μην χαλιέσαι για το τίποτα.

ΑΛΕΞ: Λες ε;

ΗΛΙΑΣ: Ε ναι. Αντί να λέμε καμιά μαλακία και να γελάμε, λέμε τι έχει ο Ορέστης.

ΑΛΕΞ: Καλά λες.

ΗΛΙΑΣ: Ειδικά εσύ, ρε φίλε, πρέπει να χαλαρώσεις σήμερα. Να περάσεις καλά, να περάσεις όμορφα.

ΑΛΕΞ: Ναι, το χρειάζομαι.

ΗΛΙΑΣ: Ε αυτό σου λέω. Το έχεις ανάγκη ρε φίλε. Είσαι στην πίεση εδώ και έξι μήνες.

ΑΛΕΞ: Είμαι.

ΗΛΙΑΣ: Για πες, πώς είναι ο κ. Ανδρέας; Βγήκε από το νοσοκομείο;

ΑΛΕΞ: Ναι ρε. Εδώ και δυο εβδομάδες.

ΗΛΙΑΣ: Α, δεν το 'ξερα.

ΑΛΕΞ: Ε δεν τα 'χουμε πει.

ΗΛΙΑΣ: Μπράβο πάντως. Είναι καλύτερα;

ΑΛΕΞ: Οι γιατροί λένε πως ανταποκρίνεται, η θεραπεία πάει καλά. Τώρα αυτός ήταν ο τρίτος κύκλος, ο πιο βαρύς ας πούμε. Αλλά τον άντεξε.

ΗΛΙΑΣ: Είναι παλικάρι ο κ. Ανδρέας.

ΑΛΕΞ: Το παλεύει. Απλά τον έχει ρίξει όλο αυτό. Έχει χάσει κιλά, κουράζεται εύκολα.

ΗΛΙΑΣ: ΄Ντάξει, λογικό.

ΑΛΕΞ: Και στο μαγαζί έχουν πέσει όλα πάνω μου. Μόνος μου το κρατάω. Εκείνος δύο κούτες πάει να σηκώσει και αγκομαχάει. Που πριν έξι μήνες δεν καταλάβαινε τίποτα ρε μαλάκα... Γαμημένη αρρώστια

ΗΛΙΑΣ: Γαμημένη τελείως

ΑΛΕΞ: Αλλά, 'ντάξει... προσπαθώ να το βλέπω θετικά.. είναι σημαντικό που οι χημειοθεραπείες έχουν αποτέλεσμα. Γιατί πριν τρεις μήνες μας είχαν πει να είμαστε προετοιμασμένοι για όλα

ΗΛΙΑΣ: Ευτυχώς πήγαν καλά.

ΑΛΕΞ: Ναι... Αλλά εγώ, ωστόσο, πώς να στο πω; ... Προσπάθησα να προετοιμαστώ όλο αυτόν τον καιρό. Έλεγα στον εαυτό μου «ο πατέρας σου θα φύγει και θα είσαι μόνος σου. Και πρέπει να το διαχειριστείς». Φανταζόμουν πώς θα είναι χωρίς αυτόν. Πώς θα παίρνω τον Corsa και θα πηγαίνω μόνος στη δουλειά τα πρωινά, πώς θα ανοίγω εγώ το μαγαζί, πώς θα κλείνω εγώ... Δεν ήταν εύκολο. Μπορείς να φανταστείς πώς θα είσαι, αν σου κόψουν το ένα χέρι; Δεν μπορείς. Όμως μεγαλώνουμε και κάποια στιγμή θα συμβεί... Σε όλους μας.. Γι' αυτό πρέπει να είμαστε έτοιμοι. Να μην το αφήσουμε να μας γαμήσει, όταν συμβεί..

ΗΛΙΑΣ: Ναι.. έχεις δίκιο

ΑΛΕΞ: Γι' αυτό τώρα προσπαθώ να πάρω πάνω μου όλες τις αρμοδιότητες στο μαγαζί. Για να είμαι έτοιμος.

ΗΛΙΑΣ: Για πες, πώς πάει η επέκταση; Τελειώσατε με τις εργασίες;

ΑΛΕΞ: Ναι, όλα κομπλέ. 310 τετραγωνικά μέτρα τώρα.

ΗΛΙΑΣ: Έλα ρε.

ΑΛΕΞ: Ναι. Το μεγαλύτερο καθαριστήριο σε όλο το Περιστέρι. Και με τη βούλα.

ΗΛΙΑΣ: Ωραίοι.

ΑΛΕΞ: Αλλά μεγαλώνει η πελατεία, μεγαλώνει και το τρέξιμο, ε; Και τώρα τρέχω και για τους δύο.

Η πόρτα του διαμερίσματος ανοίγει απότομα. Μπαίνουν μέσα ο Ορέστης με τον Νίκο. Κουβαλούν δύο μεγάλα ηχεία.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εδώ;

ΝΙΚΟΣ: Κι άλλο μέσα, προχώρα.

Φτάνουν στο σαλόνι και αφήνουν με δυσκολία τα δύο ηχεία στο πάτωμα.

ΝΙΚΟΣ: Όλα καλά ρε, το έχουμε, μη βοηθήσεις.

ΑΛΕΞ: Α, εε - σόρρυ

ΝΙΚΟΣ: Λοιπόν, πού θα τα στήσουμε;

ΑΛΕΞ: Εγώ λέω να μεταφέρουμε το τραπέζι εκεί (δείχνει την αριστερή γωνία του σαλονιού). Και να βάλουμε πάνω το λάπτοπ και τα ηχεία.

ΝΙΚΟΣ: Οκ.

Οι τρεις τους μετακινούν το τραπέζι. Ο Ορέστης τώρα απλά τους κοιτάζει.

ΗΛΙΑΣ: Βαρύ το γαμημένο.

ΝΙΚΟΣ: Εδώ, φτάνει. Εδώ.

Αφήνουν το τραπέζι.

ΗΛΙΑΣ: Στήνουμε;

ΑΛΕΞ: Ναι.

Ο Άλεξ στήνει το λάπτοπ του πάνω στο τραπέζι και μαζί με τον Ηλία συνδέουν τα ηχεία.

ΑΛΕΞ: Για βάλε το άλλο USB.

ΗΛΙΑΣ: Αυτό;

ΑΛΕΞ: Όχι. Το άλλο δίπλα.

ΗΛΙΑΣ: Οκ.

ΑΛΕΞ: Ωραία. Για να βάλω κάτι, να τσεκάρουμε.

Ανοίγει μία playlist στο λάπτοπ. Μία δυνατή ηλεκτρονική μουσική γεμίζει ξαφνικά τον χώρο. Ο Ηλίας ουρλιάζει.

ΗΛΙΑΣ: Ωπαπα – πα!

Ηλίας και Νίκος αρχίζουν να χορεύουν ξέφρενα, τινάζουν το σώμα τους. Ορέστης και Άλεξ στην αρχή ακίνητοι.

ΑΛΕΞ: Δυνατά ε; Μήπως να το χαμηλώσουμε για τώρα;

Ο Ηλίας τον κοιτάζει, χαμογελάει και δυναμώνει κι άλλο, ενώ κουνάει ρυθμικά το σώμα του. Τώρα κι ο Άλεξ αρχίζει να χορεύει ξαφνικά και επιθετικά, σαν να εκτονώνεται. Ο Ορέστης τους κοιτάζει. Χορεύουν γύρω του.

Ο Ηλίας πηγαίνει δίπλα στο τραπέζι. χορεύοντας στην κουζίνα. Ανοίγει ένα μπουκάλι και γεμίζει ακόμη τέσσερα σφηνάκια σε πλαστικά ποτήρια. Επιστρέφει και μοιράζει ένα σφηνάκι στον καθένα. Προτού δώσει στον Ορέστη, διστάζει.

ΗΛΙΑΣ: Κάνει να πεις δεύτερο;;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι, φέρτο.

ΑΛΕΞ: Σίγουρα ρε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: 2,5 χρόνια πίνω το ίδιο – μέχρι δύο ποτήρια, δεν το ξέρετε ακόμη;

ΑΛΕΞ: ΄Ντάξει, εγώ απλά είπα -

ΗΛΙΑΣ: Για πάμε λίγοοο! (Σηκώνοντας ψηλά, στο κέντρο όλων το ποτήρι του, καλώντας τους να τσουγκρίσουν όλοι μαζί) Λοιπόν – χρόνια πολλά στον μαλάκα μας και...

ΝΙΚΟΣ: Και;

ΗΛΙΑΣ: Και κάτι ακόμη.. Και...

Περιμένουν, με τα σφηνάκια έτοιμα στα χέρια.

ΝΙΚΟΣ: Και του χρόνου όλοι εδώ!

ΗΛΙΑΣ: Ναι!

Ο Ορέστης γελάει στο άκουσμα της πρόποσης του Νίκου. Οι υπόλοιποι πίνουν το σφηνάκι, εκτός από αυτόν. Τον κοιτάζουν.

ΟΡΕΣΤΗΣ: (μισογελώντας) Άντε, ναι, στην υγεία σας.

Το πίνει.

ΑΛΕΞ: Εσύ γιατί γελάς;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Κάτι θυμήθηκα.

ΑΛΕΞ: Τι;

ΝΙΚΟΣ: Μα, δεν σας μυρίζει κλεισούρα;

ΗΛΙΑΣ: Όχι είπαμε.

ΑΛΕΞ: Τι θυμήθηκες και γελάς – πες μου.

ΝΙΚΟΣ: Μα, μυρίζει. Θα έρθει ο κόσμος και θα βρωμάει.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τίποτα.

ΑΛΕΞ: Πες. Για να γελάσουμε όλοι.

ΗΛΙΑΣ: Εγώ δεν μυρίζω τίποτα. Μυρίζετε εσείς;

ΟΡΕΣΤΗΣ: (απαντώντας σε Άλεξ και Ηλία μαζί) Όχι.

Ο Νίκος απομακρύνεται και ανοίγει ξανά το παράθυρο. Ο Άλεξ κοιτάζει τον Ορέστη.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σας είπα ότι είδα τη μάνα του προχθές;

ΗΛΙΑΣ: Ε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Είδα τη μάνα του Μάρκου προχθές. Τυχαία.

Ο Άλεξ μορφάζει φανερά.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Την πέτυχα στο σούπερ Μάρκετ, στην Πτολεμαίων.

ΗΛΙΑΣ: Οκ. Και;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και.. τίποτα. Απλά είχα μήνες να τη δω. Είχα ακούσει πως μετακόμισε, αλλά μάλλον δεν ισχύει.

ΝΙΚΟΣ: Όχι. Κι εγώ την βλέπω ακόμη στη γειτονιά.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ήταν με τις πιτζάμες. Κυριολεκτικά, με τις πιτζάμες. Και πήγαινε πάνω – κάτω στους διαδρόμους μ' ένα καλάθι και μιλούσε στον εαυτό της.

ΗΛΙΑΣ: Σιγά, αυτό το κάνω και 'γω

ΟΡΕΣΤΗΣ: Περπατάς στους διαδρόμους των σούπερ μάρκετ και μιλάς μόνος σου;

ΗΛΙΑΣ: Δεν μιλάω, τραγουδάω (τραγουδώντας) «Μια φορά στο τόσο να περνάς από δω»

ΑΛΕΞ/ΝΙΚΟΣ: (Τραγουδάνε μαζί) «-νέα σου να έχω να πεθαίνω, να ζω»

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μιλάω σοβαρά, δεν κάνω πλάκα.

ΑΛΕΞ: Ε, κάνεις και τίποτα άλλο;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι;

ΑΛΕΞ: Τίποτα. Για πες. Την είδες και;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και την ακολούθησα, την άκουγα.

ΑΛΕΞ: Ε, λογικό.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι;

ΑΛΕΞ: Αν δεν ακολουθήσεις στο σούπερ μάρκετ μία γυναίκα με πιτζάμες, που μιλάει στον εαυτό της, ποια θα ακολουθήσεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν ακολούθησα «μία γυναίκα». Την μάνα του φίλου μας ακολούθησα. Που δεν φαινόταν καθόλου καλά.

ΗΛΙΑΣ: Πάντως κι ο πατέρας μου την είχε πετύχει να τσακώνεται με άγνωστους στο δρόμο.

ΑΛΕΞ: Ε, πάντα τρελή ήταν, τώρα απόγινε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν ήταν. Πριν πεθάνει ο Μάριος ήταν μια χαρά.

ΑΛΕΞ: Μια χαρά; Που του είχε ανοίξει το κεφάλι με το τηγάνι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εσύ δεν έχεις τσακωθεί ποτέ με την μάνα σου;

ΑΛΕΞ: Κάθε μέρα. Αλλά δεν με κυνηγάει με τα τηγάνια.

ΗΛΙΑΣ: Θα 'πρεπε. Μία τηγανιά θες εσύ, για να στρώσεις

ΑΛΕΞ: Για έλα να μου τη δώσεις εσύ.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν είναι αστείο ρε μαλάκες. Πού το βρίσκετε το αστείο;

ΑΛΕΞ: (νευριάζοντας απότομα) Ρε μαλάκα, γιατί το κάνεις αυτό; Τι στο διάολο θες σήμερα;

ΗΛΙΑΣ: Ώπα ρε

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι;

ΝΙΚΟΣ: Ήρεμα ρε ‘σεις

ΑΛΕΞ: Γιατί το κάνεις ρε, λέγε

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι πράγμα, τι κάνω;

ΑΛΕΞ: Σήμερα που έχουμε έρθει εδώ για να περάσουμε καλά – γιατί το κάνεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι έκανα ρε, είσαι με τα καλά σου;

ΑΛΕΞ: Δεν καταλαβαίνεις ότι τον φέρνεις πάλι στην κουβέντα χωρίς λόγο;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εγώ; Ποιον;

ΗΛΙΑΣ: Δίκιο έχει, Ορέστη.

ΑΛΕΞ: «Αυτό το διαμέρισμα κάτι μου θυμίζει», «αυτό το διαμέρισμα είναι το ίδιο με τότε», «είδα τη μάνα του προχθές» - τι έχεις πάθει;

ΝΙΚΟΣ: Ήτάξει, ας χαλαρώσουμε όλοι

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εγώ φταίω που το διαμέρισμα είναι ίδιο;

ΑΛΕΞ: Κι εγώ σου λέω ότι δεν είναι.

Ο Ηλίας φεύγει προς την κουζίνα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εγώ φταίω που είδα και τη μάνα του στο σούπερ μάρκετ;

ΝΙΚΟΣ: Ρε ‘συ, δεν φταις που την είδες, φταις που το λες. Αυτό εννοεί.

ΑΛΕΞ: Αυτό εννοώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ε πείτε μου και τι να λέω ρε! Τι να πω, να σας ευχαριστεί;

ΑΛΕΞ: Δε γουστάρω να συζητάω τέτοια στα γενέθλιά μου, δεν το καταλαβαίνεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σωστά, σήμερα γιορτάζουμε.

Ο Ηλίας επιστρέφει από την κουζίνα με τέσσερις μπόρες.

ΑΛΕΞ: Ναι ρε μαλάκα, γιορτάζουμε. Σ' ενοχλεί αυτό;

ΝΙΚΟΣ: 'Ντάξει, τέλος, όλα καλά.

ΗΛΙΑΣ: (Με τις μπόρες στα χέρια) Πάρτε, να χαλαρώσουμε.

ΝΙΚΟΣ: Τέλος η κουβέντα. Οχι;

Άλεξ κι Ορέστης δεν απαντούν.

ΗΛΙΑΣ: Θα τις πάρετε ρε; Έχουν παγώσει τα χέρια μου.

Ο καθένας τους παίρνει από μία μπόρα.

ΗΛΙΑΣ: Άντε εβίβα. Και τέλος αυτά.

Λίγη παύση, ενώ πίνουν. Ηρεμούν.

ΗΛΙΑΣ: (Στον Άλεξ) Α – Άλεξ, να σου πω ρε.

ΑΛΕΞ: Τι;

ΗΛΙΑΣ: Ξέχασα να στο πω.

ΑΛΕΞ: Τι πράγμα;

ΗΛΙΑΣ: Ρε φίλε μιλούσα το πρωί με τον Στράτο και με ρώτησε τι θα κάνω σήμερα. Και του είπα για το πάρτι - πρότεινα αν θέλει, να περάσει. Έκανα μαλακία;

ΑΛΕΞ: Ποιος Στράτος;

ΗΛΙΑΣ: Αυτός με την αλοογουρά.

ΑΛΕΞ: Με την αλογοουρά;

ΗΛΙΑΣ: Έλα ρε, που πέρυσι είχαμε πάει στα γενέθλιά του; Πού ψάχναμε τον σκύλο του.
Στο Βύρωνα;

ΑΛΕΞ: Αααα - ναι, ναι.

ΗΛΙΑΣ: Του είπα να έρθει, πειράζει;

ΑΛΕΞ: Όχι ρε, σιγά. Αφού κι εγώ πέρυσι ακάλεστος είχα σιάσει στα δικά του. Και χάσαμε
και τον σκύλο του.

ΗΛΙΑΣ: Επειδή ο καθυστερημένος αυτός (δείχνει τον Νίκο) άνοιξε την πόρτα.

Ο Ηλίας αρχίζει να γελάει. Κι ο Άλεξ το ίδιο, αλλά πιο συγκρατημένα.

ΝΙΚΟΣ: Ναι μωρέ, εγώ φταίω.

ΗΛΙΑΣ: (γελώντας, προς τον Ορέστη) Σου έχουμε πει για τότε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δε ξέρω.

ΗΛΙΑΣ: Έκανε αυτός ο Στράτος ένα πάρτι – όχι πολύ μεγάλο, καμιά εικοσαριά άτομα
ήμασταν – και είχαμε πάει με τον Νίκο ήμασταν από νωρίς. Και ο Στράτος είχε ένα σκύλο
ρε, ένα τζακ ράσελ

ΝΙΚΟΣ: Το γαμημένο

ΗΛΙΑΣ: Και το είχε ελεύθερο μες το σπίτι, σε όλο το πάρτι. Και μας είχε πει μόνο να
προσέχουμε, όταν ανοίγουμε την πόρτα, για να μην φύγει έξω. Γιατί άμα έβρισκε άνοιγμα,
εξαφανιζόταν – έφευγε καρφί. Ε και κατά τις δύο το βράδυ -

ΝΙΚΟΣ: - που εγώ, ωστόσο, είχα πει και δέκα τζιν σόδα

ΗΛΙΑΣ: - έρχεται και ο Άλεξ και μας στέλνει μήνυμα να του ανοίξουμε, πως είναι απ' έξω.
Και πάει ο μαλάκας ο Νίκος να ανοίξει την πόρτα, χωρίς να κοιτάξει που είναι ο σκύλος

ΝΙΚΟΣ: Ας τον έδενε

ΑΛΕΞ: Και μόλις μου ανοίγουν την πόρτα, βλέπω ένα τζακ ράσελ να φεύγει βζιμουυ

ΗΛΙΑΣ: Αστραπή

ΝΙΚΟΣ: Το μπάσταρδο.

ΗΛΙΑΣ: Ε και φεύγει αμέσως ο Στράτος να το προλάβει. Και αρχίζει να φωνάζει «Λένιν, Λένιν»

ΟΡΕΣΤΗΣ: Λένιν;

ΗΛΙΑΣ: Ναι, ο Στράτος ήταν στο ΜΛ – ΚΚΕ. Ή στο ΚΚΕ – ΜΛ; Τέλος πάντων. Και τον έχει βγάλει Λένιν. Και αφού βγαίνει ο Στράτος να το ψάξει, κατεβαίνουμε και εμείς.

ΝΙΚΟΣ: Εγώ κουτροβαλούσα στις σιάλες

ΗΛΙΑΣ: Και μόλις φτάνουμε στην είσοδο της πολυκατοικίας, βλέπω τον Στράτο να μου λέει «έφυγε στο δρόμο, δε ξέρω πού είναι». Και τι να έλεγα, αφού φταίγαμε εμείς; Του λέω, «Στράτο θα ψάξουμε μαζί σου».

Ο Ορέστης ακούει ανέκφραστος τόση ώρα, ενώ οι υπόλοιποι τρεις γελάνε.

ΝΙΚΟΣ: Δε μπορούσε να το δέσει, έπρεπε να το 'χει ελεύθερο στο πάρτι

ΗΛΙΑΣ: Οπότε αρχίσαμε να ψάχνουμε τον Λένιν στον Βύρωνα

ΗΛΙΑΣ: Μισή ώρα πάνω – κάτω τους δρόμους να φωνάζουμε και να ρωτάμε περαστικούς αν είδανε τον «Λένιν».

ΑΛΕΞ: Ένας παππούς μας είπε ότι είδε τον Τσώρτσιλ

ΗΛΙΑΣ: Ε τελικά μας πήρε ο Στράτος τηλέφωνο πως ο Λένιν βρέθηκε.

ΝΙΚΟΣ: Ήτάξει, τρελό βράδυ.

ΗΛΙΑΣ: (Στον Ορέστη) Ρε φίλε, νομίζω σ' είχε καλέσει και σένα

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι. Μ' είχε καλέσει. 13 Μαΐου.

ΗΛΙΑΣ: Ναι, κάπου εκεί, μπράβο. Πού το θυμάσαι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Το πρωί τότε είχα πάθει ξανά κρίση μετά από τέσσερις μήνες.

ΗΛΙΑΣ: Α...

Σύντομη παύση. Ο Νίκος κοιτάζει την ώρα.

ΝΙΚΟΣ: Λοιπόν, δεν έχουμε πολλή ώρα. Σε μισή ώρα έρχονται.

ΗΛΙΑΣ: Ωραία, τι έχουμε να κάνουμε;

ΑΛΕΞ: Να στήσουμε τον πάγκο με τα ποτά. Τι τα έχουμε αφήσει στο τραπέζι;

ΝΙΚΟΣ: Γιατί δεν χρησιμοποιούμε αυτό το τραπέζι;

ΑΛΕΞ: Όχι, αυτό δε βολεύει. Θέλουμε πιο μεγάλο.

ΗΛΙΑΣ: Να φέρουμε το άλλο από μέσα; Από το άλλο σαλόνι;

ΑΛΕΞ: Είναι μεγαλύτερο, ε;

ΗΛΙΑΣ: Ναι, έτσι μου φάνηκε.

ΝΙΚΟΣ: Ε, οκ, τότε παίρνουμε τα ποτά και τα πάμε μέσα, να στήσουμε εκεί.

ΑΛΕΞ: Ναι. Ποιος θα με βοηθήσει – έναν ακόμη θέλω.

ΝΙΚΟΣ: Έλα, πάμε.

Άλεξ και Νίκος πηγαίνουν στο τραπέζι και παίρνουν τα ποτά. Ύστερα φεύγουν εκτός σκηνής, πηγαίνοντας προς το άλλο σαλόνι του διαμερίσματος. Στο σαλόνι μένει ο Ορέστης με τον Ηλία. Ο Ηλίας κάθεται στον καναπέ.

ΗΛΙΑΣ: Μαλάκα, ν' αράξω λίγο, γιατί μ' έχουν γαμήσει τα γόνατά μου. Δεν βλέπω να την παλεύω όρθιος όλο το βράδυ.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι έπαθες;

ΗΛΙΑΣ: Τι να πάθω ρε; Ο πάτος μου βγήκε στο μαγαζί.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πρωί ήσουν;

ΗΛΙΑΣ: Ναι. Του είχα ζητήσει ρεπό σήμερα, για να είμαι ξεκούραστος, αλλά αρχίδια. Σχεδόν σερί το πήρα. Τέσσερις έφυγα από την καφετέρια, πέντε έφτασα σπίτι, έφαγα, έκανα μπάνιο και ήρθα εδώ κατευθείαν.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εντάξει, και τι;

ΗΛΙΑΣ: Τι και τι ρε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σιγά, και τι έπαθες;

ΗΛΙΑΣ: Τι τι έπαθα ρε; Πτώμα είμαι. Ξέρεις πόση δουλειά είχε σήμερα το κωλομάγαζο; Ξέρεις τι μαλακίες ακούω εκεί κάθε μέρα; Σήμερα ένας μου γύρισε καφέ πίσω, επειδή βρήκε μία τριχα στον καπουτσίνο του. Πέντε χρόνια πελάτης, τον έχω σερβίρει ένα εκατομμύριο φορές και μου γύρισε καφέ γι' αυτόν τον λόγο. Δεν σε αφήνουν να κάτσεις ένα λεπτό, όλο και κάτι σου ζητάνε. Χθες έκανα 10ώρη βάρδια κι ανάθεμα αν έκατσα 1 λεπτό. Ούτε τσιγάρο δεν έκανα. 10 ώρες όρθιος, για σκέψου το.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εμένα μου άρεσε. Ενωώ τις δύο μέρες που είχα δουλέψει σε αυτήν την καφετέρια που μου 'χες βρει

ΗΛΙΑΣ: Σιγά μη σου άρεσε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι, μου άρεσε αλήθεια. Και σε ευχαριστώ για αυτό.

ΗΛΙΑΣ: Για ποιο;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Που με σκέφτηκες και με πρότεινες. Σ' ευχαριστώ.

ΗΛΙΑΣ: Σιγά ρε μαλάκα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι, σ' ευχαριστώ. Γιατί με σκέφτηκες, με βοήθησες

ΗΛΙΑΣ: Σώπα ρε, 'ντάξει. Απλά ήταν μαλάκας αυτός

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μπα, δεν φταίει αυτός. Εγώ φταίω.

ΗΛΙΑΣ: Είναι περίεργος αυτός.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μπα, εγώ είμαι. Αλλά αυτό που λες - εμένα μου άρεσε. Ο κόσμος, οι πελάτες, που όλο και κάτι ζητάνε. Έβιαναν την ώρα να περνάει γρήγορα.

ΗΛΙΑΣ: Γρήγορα;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι.

ΗΛΙΑΣ: Μπορεί να περνάει γρήγορα, αλλά τα πόδια σου μετά είναι σαν βαρίδια. Τι να το κάνεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δε ξέρω, εμένα μου -

ΗΛΙΑΣ: (τον διακόπτει) - και τόσο καιρό, δεν έχουν πάρει δεύτερο άτομο. Μόνος βγάζω όλη τη βάρδια. Του έχω πει «χρειαζόμαστε άλλον ένα, δεν προλαβαίνω» και μου απαντάει «έτσι πάει, είναι δύσκολη δουλειά το σέρβιφ».

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι, και 'γω τις δύο μέρες -

ΗΛΙΑΣ: - (τον διακόπτει ξανά, δεν τον ακούει) - Έφτασα 27 έφτασα φίλε και δε γουστάρω να σερβίρω άλλο. Και βασικά δεν γουστάρω να δουλεύω άλλο όρθιος. Με πονάνε τα γόνατα, τα έχω διαλύσει, δε μπορώ άλλο. Γι' αυτό ελπίζω να πάει καλά η συνέντευξη.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ποια συνέντευξη;

ΗΛΙΑΣ: Δεν στο 'πα, ε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι.

ΗΛΙΑΣ: Θυμάσαι που ο Νίκος μου έλεγε εδώ και καιρό ότι αν ανοίξει κάποια θέση στην εταιρεία, θα με προτείνει; Έφυγε, λέει, μία τύπισσα κι άνοιξε μια θέση. Γραφείου. Με πρότεινε και με φώναξαν για συνέντευξη την Δευτέρα. Αυτήν τη Δευτέρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Α. Μπράβο, καλό αυτό.

ΗΛΙΑΣ: Αν με πάρουν, θα χρειαστεί να μου κάνουν μία μικρή εκπαίδευση. Για να μάθω μερικά πράγματα. Ξέρεις, σαν σεμινάριο.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι.

ΗΛΙΑΣ: Το 'χω ανάγκη φίλε, δεν γουστάρω άλλο σέρβις. Μακάρι να με πάρουν. Βλέπω τους υπόλοιπους στην ηλικία μας να βελτιώνονται, να προχωρούν, να έχουν θέσεις γραφείου και να παίρνουν προαγωγές, μπόνους, περισσότερα λεφτά κι εγώ ακόμη σερβίρω. Κάθε χρόνο στάσιμος. Στα ίδια και τα ίδια. Στο ίδιο σιαλί.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εσύ τουλάχιστον δουλεύεις.

ΗΛΙΑΣ: Ε, δε θέλω να δουλεύω άλλο εκεί. Γι' αυτό ελπίζω –

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αφού σου κανόνισε την συνέντευξη, τι κλαψουρίζεις;

ΗΛΙΑΣ: Τι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σου κανόνισε τη συνέντευξη – τι άλλο θες; Τι κλαψουρίζεις;

ΗΛΙΑΣ: Μα δεν είπα–

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αφού κανόνισε για σένα ο φίλος σου, τι κλαψουρίζεις σα παιδάκι;

ΗΛΙΑΣ: Τι έπαθες ρε πάλι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν μπορώ να σε ακούω να κλαψουρίζεις ρε, αυτό έπαθα.

ΗΛΙΑΣ: Πας καλά ρε; Όλη μέρα είσαι μες την ειρωνεία και στις σπόντες – τι θες ρε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τίποτα δεν θέλω. Αλλά δεν μπορώ να σας ακούω άλλο.

ΗΛΙΑΣ: Τι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και όλο αυτό σήμερα είναι αστείο. Πολύ αστείο.

ΗΛΙΑΣ: Ποιο είναι το αστείο;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όλο. Όλο αυτό εδώ σήμερα. Επειδή έχει γενέθλια ο άλλος ξαφνικά με θυμηθήκατε. Ξαφνικά με πήρε ο Άλεξ τηλέφωνο μετά από οχτώ μήνες. Που εδώ και μήνες είναι εξαφανισμένος, τον παίρνω και δεν μου το σηκώνει. Ξαφνικά με θυμήθηκε και

ήθελε να μαζευτούμε και νωρίτερα. Δηλαδή, τι παριστάνουμε τώρα; Την παλιοπαρέα που μαζεύεται πριν το πάρτι; Τι μαλακίες είναι αυτές;

ΗΛΙΑΣ: Σε κάλεσε στα γενέθλιά του, κακό είναι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τον υπόλοιπο χρόνο πού είναι ρε; Τι το παίζουμε ξαφνικά σήμερα;

ΗΛΙΑΣ: Οκ, αλλά χαλάρωσε λίγο

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όταν με πήρε να με καλέσει, έτρεμα από τα νεύρα. Και μου έλεγε «σκέφτηκα ρε να μαζευτούμε νωρίτερα, και οι τέσσερις» - ρε άντε και γαμήσου

ΗΛΙΑΣ: Ορέστη, χαλάρ-

ΗΛΙΑΣ: Να μας καλεί και τους τέσσερις νωρίτερα – σοβαρά τώρα; Ας φωνάξει εσένα, που θα δουλεύετε και στην ίδια εταιρεία. Κανόνισε για σένα ο φίλος σου; Εμένα τι με θυμηθήκατε ξαφνικά; Τι καρραγκιοζιλίκια είναι αυτά;

Ακούγονται βήματα να πλησιάζουν.

ΗΛΙΑΣ: Αν το βλέπεις έτσι, τότε γιατί ήρθες

ΟΡΕΣΤΗΣ: Γιατί έχω κάτι να σας πω. Σας έχω και 'γω μια έκπληξη. Έτσι, τώρα που είστε όλοι μαζί.

Ο Νίκος με τον Άλεξ εμφανίζονται ξανά, ο Ορέστης σταματάει να μιλάει.

ΝΙΚΟΣ: Οκ, έτοιμο το μπαρ. Με το ζόρι χώρεσαν τα μπουκάλια.

ΑΛΕΞ: Εκατό μπουκάλια ρούμι.

ΝΙΚΟΣ: Αλλά τα χωρέσαμε όλα.

ΗΛΙΑΣ: Ωραία..

ΝΙΚΟΣ: Εσείς τι λέγατε, γιατί φωνάζατε;

ΗΛΙΑΣ: Τίποτα... για την ΑΕΚ λέγαμε. Να σας πω, σε πόση ώρα έρχονται οι πρώτοι;

ΑΛΕΞ: (κοιτάζει την ώρα). Σε κάνα εικοσάλεπτο περίπου. Γιατί;

ΗΛΙΑΣ: Γιατί είχα κάτι για αργότερα, αλλά καλύτερα να το μοιράσω τώρα. Νομίζω το χρειαζόμαστε όλοι να χαλαρώσουμε

ΑΛΕΞ: Τι έφερες;

Ο Ηλίας βγάζει από την τσέπη του ένα ασημένιο σακουλάκι με μαριχουάνα. Το ξετυλίγει.

ΗΛΙΑΣ: Το καλύτερο για τα γενέθλιά σου. Ο Κρίκος μου το βρήκε.

ΑΛΕΞ: Αλβανός;

ΗΛΙΑΣ: Όχι ρε. Πελοπόννησος.

ΑΛΕΞ: Θα το πιούμε τώρα;

ΗΛΙΑΣ: Έτσι λέω. Να χαλαρώσουμε, για να περάσουμε καλύτερα.

ΝΙΚΟΣ: Εγώ λέω άστο για αργότερα.

ΗΛΙΑΣ: Εγώ λέω τώρα. Σου λέω το χρειαζόμαστε.

Ο Ηλίας βγάζει μία τζιβάνα, κάθεται στον καναπέ κι αρχίζει να στρίβει. Κοιτάζει τον Ορέστη, που είναι όρθιος. Ένα μήνυμα φτάνει στο κινητό του Άλεξ. Το κοιτάζει.

ΑΛΕΞ: Η Γεωργίου με τις άλλες μου 'στειλαν ότι ξεκινάνε τώρα.

ΝΙΚΟΣ: Οκ. Ψιλοέτοιμοι είμαστε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Η Γεωργίου;

Ο Άλεξ κοιτάζεται με τον Ηλία, που μορφάζει ελάχιστα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Η Γεωργίου είπες; Η φίλη της Μάρθας;

ΑΛΕΞ: Εε, ναι.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Θα έρθουν κι αυτές;

ΗΛΙΑΣ (χαμηλόφωνα) Ωχ.

ΑΛΕΞ: Ναι, τις κάλεσα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και τη Μάρθα;

ΑΛΕΞ: Ε ναι.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τη Μάρθα – τη... δικιά μου Μάρθα;

ΗΛΙΑΣ: Ωχ, ωχ.

ΑΛΕΞ: Ναι, δεν σκέφτηκα ότι -

ΟΡΕΣΤΗΣ: Θα έρθει εδώ, σήμερα;

ΝΙΚΟΣ: Α – να κρεμάσουμε και τις σακούλες για τα σκουπίδια ε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Την κάλεσες; Γιατί την κάλεσες;

ΑΛΕΞ: Τι εννοείς γιατί; Γιατί κάνουμε παρέα.

ΝΙΚΟΣ: Δυο – τρεις διάσπαρτες σακούλες να υπάρχουν

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εσύ με την Μάρθα; Από τότε;

ΑΛΕΞ: Από πάντα, απ' όταν ήσασταν μαζί - τι εννοείς;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μέχρι να χωρίσουμε ένα γεια λέγατε, σιγά την παρέα. Εκτός αν τον τελευταίο ένα χρόνο κάνετε ξαφνικά περισσότερη.

ΑΛΕΞ: Όχι. Μια – δυο φορές την έχω δει από τότε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και τότε; Γιατί έπρεπε να την καλέσεις;

Ο Άλεξ κοιτάει τον Νίκο. Δεν ξέρει αν πρέπει να του το πει.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι; Γιατί κοιτάζεστε έτσι;

ΑΛΕΞ: Κοίτα, ε.. Να σου πω την αλήθεια;

ΗΛΙΑΣ: (Στον Άλεξ) Τώρα χρειάζεται αυτό;

ΑΛΕΞ: Αφού θα το δει ρε μαλάκα σε λίγο, τι νόημα έχει;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ποιο, τι θα δω;

ΗΛΙΑΣ: Εγώ δε ξέρω αν -

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι θα δω, πείτε ρε μαλάκες!

ΑΛΕΞ: Κοίτα, η Μάρθα.. εδώ και λίγο καιρό βγαίνει με τον Μάνο.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τον Μάνο; Ποιον Μάνο;

ΑΛΕΞ: Τον Σπηλιόπουλο, που -

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τον φίλο σου; (Υστερα κοιτάζει και τον Νίκο) Και τον δικό σου; Αυτόν τον Μάνο;

ΝΙΚΟΣ: Ναι.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτόν πήγατε μαζί Ρώμη;

ΝΙΚΟΣ: Μπολόνια.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι, στα αρχίδια μου.

ΑΛΕΞ: Τώρα τι έπαθες – εσύ μας ρώτησες.

ΟΡΕΣΤΗΣ: ...

ΑΛΕΞ: Γι' αυτό θα έρθει η Μάρθα. Εγώ στον Μάνο είπα και μου είπε αν γίνεται να έρθει κι εκείνη.

Ο Ορέστης γελάει κάπως περίεργα. Οι άλλοι κοιτάζονται.

ΑΛΕΞ: Είσαι κομπλέ;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι, αμέ. Μια χαρά.

ΑΛΕΞ: Κοίτα, αν θες μπορώ να πω του πω –

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι, όχι. Δεν θα τους χαλάσω εγώ το βράδυ. Αλίμονο.

ΗΛΙΑΣ: Θα σου είναι άβολο;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μπα, όχι, όχι. Μια χαρά. Τέλεια.

ΝΙΚΟΣ: Αφού μας είχες πει ότι δε χωρίσατε άσχημα, έτσι δεν είναι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι. Δε χωρίσαμε άσχημα.

ΑΛΕΞ: Ούτε φωνές και τσακωμοί, σωστά;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι, ναι. Ούτε φωνές, ούτε τσακωμοί. Απλά μια μέρα μου είπε «είσαι πολύ θλιμμένος».

Μικρή παύση, οι άλλοι δεν μιλάνε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ωραία φράση χωρισμού, ε; «Είσαι πολύ θλιμμένος».

ΗΛΙΑΣ: Εντάξει, μπορεί να μην το εννοούσε

ΝΙΚΟΣ: Ναι, να το είπε πάνω στην –

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δίκιο είχε. Και εσείς το ίδιο δεν πιστεύετε για μένα;

Σιωπή. Οι άλλοι κοιτάζονται μεταξύ τους.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εγώ είπα απλά «εντάξει». Είχε δίκιο και το καταλαβαίνω. Κουράστηκε, ε; Και πολύ άντεξε να είναι μ' έναν τύπο που δεν μπορεί να βρεθεί ανάμεσα σε πολλά άτομα, που δεν μπορεί να πιεί, που δεν μπορεί να πάει σινεμά και πρέπει να έχεις το νου σου μην αρχίζει να βγάζει αφρούς από το στόμα.

ΗΛΙΑΣ: Εντάξει, πάνε αυτά τώρα, μην τα –

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μου έλεγε και για εσάς. «Δες τα παιδιά πώς προχωράνε μετά το ατύχημα». Έφερε εσάς για παράδειγμα και μου έλεγε ότι οι άνθρωποι αυτό κάνουν – προχωράνε. «Κοίτα ο Άλεξ που μετακομίζει από τους γονείς του και πάει να μείνει μόνος του, ο Νίκος

που έπιασε δουλειά σε ναυτιλιακή, ο Ηλίας βγαίνει με αυτήν την καινούργια την κοπέλα – δες τα παιδιά πώς προχωράνε, έτσι κάνουν οι άνθρωποι». Ε τότε μάλλον εγώ δεν είμαι άνθρωπος. Έτσι της είχα πει μία φορά, γιατί με είχε κουράσει. Αν και να σας πω κάτι; Νομίζω βαριόταν μαζί μου και πριν το ατύχημα. (γελάει ελαφρά, κάπως περιέργα) Πέντε χρόνια μαζί μου πρέπει να είναι δύσκολο πράγμα. Ειδικά τα τελευταία δυόμισα, ε; Ναι, ναι, δύσκολο πράγμα. Δεν την αδικώ.

Σύντομη παύση.

ΗΛΙΑΣ: Ναι, εε... λοιπόν, εγώ τα έχω έτοιμα.

Νίκος και Άλεξ τον κοιτάζουν.

ΗΛΙΑΣ: Έστριψα δύο, να τα γυρνάμε πιο γρήγορα. Λοιπόν, αναπτήρα, ποιος;

Ο Άλεξ του πετάει έναν αναπτήρα στον Ηλία, που ανάβει τον πρώτο μπάφο. Τραβάει μια βαθιά τζούρα και ύστερα το πασάρει στον Άλεξ.

ΑΛΕΞ: Όχι, σε λίγο εγώ.

Ο Ηλίας το στρέφει προς τον Νίκο.

ΝΙΚΟΣ: Μπα, και έχω αργότερα.

ΗΛΙΑΣ: Οκ. (Το καπνίζει ξανά εκείνος).

Ο Ορέστης δεν μιλάει, μοιάζει χαμένος.

ΝΙΚΟΣ: (Στον Άλεξ) Ρε, δεν έχουμε πολύ χρόνο – να βάλουμε τις σακούλες για τα σκουπίδια –

ΑΛΕΞ: Φαγώθηκες ρε μαλάκια με τις σακούλες

ΝΙΚΟΣ: Έρχονται ήδη οι πρώτοι ρε

ΑΛΕΞ: Καλά, καλά

ΝΙΚΟΣ: Όταν θα το γεμίσουν σκουπίδια, θα πρέπει εμείς να το καθαρίζουμε μετά

ΑΛΕΞ: Καλά λέω, καλά, ας τις βάλουμε

ΗΛΙΑΣ: (τους δείχνει το τσιγάρο) Πάρτε το ρε και γυρίστε το

ΝΙΚΟΣ: Όχι, αργότερα

ΗΛΙΑΣ: Πωω.. (συνεχίζει να το καπνίζει μόνος)

Άλεξ και Νίκος πηγαίνουν προς το τραπέζι της κουζίνας. Βγάζουν από τις τσάντες του σούπερ μάρκετ μερικές μαύρες σακούλες σκουπιδιών.

ΑΛΕΞ: Ξεκινάμε από μέσα;

ΝΙΚΟΣ: Ναι, πάμε.

ΗΛΙΑΣ: Θέλετε βοήθεια;

ΑΛΕΞ: Όχι, κάτσε μαστούρωσε εσύ.

ΗΛΙΑΣ: Ε, τι κάνω;

Νίκος και Άλεξ φεύγουν προς το άλλο σαλόνι. Ο Ορέστης παραμένει όρθιος, ασύλευτος. Ο Ηλίας στον καναπέ.

ΗΛΙΑΣ: Καθαρό πράγμα, ρε φίλε, ατόφιο. Ούτε εσύ θες;

Ο Ορέστης του γνέφει «όχι».

ΗΛΙΑΣ: Σίγουρα; Θα σε χαλαρώσει. Είσαι στην τσίτα χωρίς λόγο ρε αδερφέ. Έλα.

Του προτάσσει ξανά το τσιγάρο.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σας άκουσα που λέγατε για μένα.

ΗΛΙΑΣ: Ε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Λέω, σας άκουσα που λέγατε για μένα. Όταν ήρθαμε και πήγα στην τουαλέτα. Άκουσα τον Άλεξ να λέει πως με είδε στο δρόμο. Έτσι δεν είναι;

ΗΛΙΑΣ: Εε-

ΟΡΕΣΤΗΣ: Να κλαίω, έτσι δεν είναι; Έτσι δεν είπε;

ΗΛΙΑΣ: Ναι, δηλαδή -

ΟΡΕΣΤΗΣ: Περιεργο, ε; Με είδε να κλαίω, αλλά δεν κατέβηκε να μου πει κάτι. Ούτε με πήρε τηλέφωνο.

ΗΛΙΑΣ: Κοίτα -

ΟΡΕΣΤΗΣ: Βέβαια, ανησύχησε. Το άκουσα καθαρά. Σας το έλεγε με άγχος, τον άκουσα. Μην και μου ξεφύγει τίποτα την Πέμπτη, στην Επιτροπή. Σίγουρα αγχώθηκε.

ΗΛΙΑΣ: Κοίτα, δεν το εννοούσε -

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ξέρεις που ήμουν; Πριν με δει να κλαίω;

ΗΛΙΑΣ: Όχι.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σ' ένα προποτζίδικο.

ΗΛΙΑΣ: Τι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Απλά σ' ένα προποτζίδικο ήμουν.

ΗΛΙΑΣ: Και γιατί έκλαιγες; Έχασες λεφτά;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι.

ΗΛΙΑΣ: Πόσα έχασες ρε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι, σου λέω. Δεν έχασα λεφτά.

ΗΛΙΑΣ: Τότε;

Δεν του απαντάει.

ΗΛΙΑΣ: Λέγε ρε, τι έγινε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τίποτα δεν έγινε.. αυτό είναι το θέμα. Απλά προχθές... ήμουν όλη τη μέρα μες το σπίτι. Δεν έκανα τίποτα, έπαιζα σκάκι στο λάπτοπ. Το μόνο που θυμάμαι είναι πως το μεσημέρι, η μάνα μου, μου είπε πως στο σούπερ μάρκετ απέναντι ψάχνουν ταμιά. Είχε πάει να ψωνίσει και το είδε. Μου είπε να πάω αύριο οπωσδήποτε να μιλήσω με τον υπεύθυνο. Οπωσδήποτε, πρωί – πρωί. Και να ξυριστώ πριν πάω. Της είπα «εντάξει» και συνέχισα στο λάπτοπ. Και το βράδυ, εκεί κατά τις 9, σηκώθηκα. Άλλες μέρες δεν σηκώνομαι, αλλά προχθές ήθελα να βγω, να περπατήσω, να πάρω λίγο αέρα. Βγήκα και άρχισα να περπατάω - δεν ήξερα πού πήγαινα, απλά περπατούσα. Και κατά τύχη πέρασα έξω από ένα προποτζίδικο, που είχε βγάλει δύο οθόνες ΚΙΝΟ έξω στο πεζοδρόμιο. Σταμάτησα, τις κοίταξα και μπήκα. Έτσι. Νομίζω είχα 3 χρόνια να μπω σε προποτζίδικο. Εγώ ποτέ δεν έπαιζα τίποτα, ποτέ δεν έπαιζα αυτές τις μαλακίες. Θυμάσαι που είχαμε πάει στο καζίνο, στην Πάρνηθα; Πριν τέσσερα, πέντε χρόνια;

ΗΛΙΑΣ: Νομίζω όχι τόσο παλιά –

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πάντως σίγουρα πριν το ατύχημα. Τέλος πάντων, και τότε, στο καζίνο, δεν είχα παίζει τίποτα, ούτε ευρώ. Για την παρέα είχα έρθει. Εγώ ποτέ δεν έπαιζα αυτές τις μαλακίες. Αλλά προχθές μου ήρθε και μπήκα μέσα. Είχα δέκα ευρώ στο πορτοφόλι - μου τα 'χε δώσει η μάνα πριν έξι μέρες και δεν είχα ξοδέψει ούτε ευρώ- οπότε μπήκα και άρχισα να παίζω. Συμπλήρωσα ένα δελτίο Κίνο, έκατσα στην καρτέλα και περίμενα την επόμενη κλήρωση. Και ούτε ξέρω γιατί το έκανα αυτό. Γιατί καθόμουν μες το πρακτορείο και κοιτούσα την οθόνη. Τέλος πάντων, παίζω μία, δύο, τρεις κληρώσεις, ένα εικοσάλεπτο εκεί μέσα, περνούσε γρήγορα η ώρα, δε σιεφτόμουν. Δεν με ένοιαζε αν θα κερδίσω... Και σε ένα σημείο, ενώ έχει πάει δέκα η ώρα και έχουμε μείνει λίγα άτομα, ρίχνω μία ματιά τριγύρω κι τους κοιτάζω όλους. Όσους πελάτες ήταν εκείνη τη στιγμή μες το πρακτορείο. Πέντε – έξι άτομα, όχι περισσότεροι. Τους κοιτάζω όλους, έναν – έναν. Στο πρόσωπο.

Έναν - έναν. Και συνειδητοποίησα πως όλοι έμοιαζαν μεταξύ τους. Όλοι ήταν ολόιδιοι, σαν αδέρφια. Ίδιες φάτσες, κάπως σιληρές, κάπως κουρασμένες, κάπως σαν να τους χτύπησε κάτι βαρύ πριν από χρόνια... (Σύντομη παύση). Κάτι μεγάλο, κάτι μεγαλύτερό από αυτούς. Έτσι έμοιαζαν... βαριά τραυματισμένοι από κάτι, δε ξέρω από τι. Και είμαι σίγουρος ότι έτσι μοιάζω και 'γω. Ε; Κι εγώ έτσι δεν μοιάζω; Το ξέρω. Εδώ (πιάνει το πρόσωπό του κάτω από τα μάτια). Εδώ τους μοιάζω, έτσι δεν είναι;

ΗΛΙΑΣ: Όχι ρε φίλε, εσύ -

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μην μου λες μαλακίες! Τους μοιάζω. Τους μοιάζω.

Όσο μιλάει, ο Ορέστης αρχίζει να πηγαίνει πάνω - κάτω στο σαλόνι, σαν να μην αντέχει να μείνει ακίνητος.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Οπότε ξέρεις τι έκανα; Έφυγα. Βγήκα από το προποτζίδικο με το δελτίο στο χέρι. Και άρχισαν να περπατάω προς το σπίτι. Και έτσι που περπατούσα - άκου πλάκα τώρα - άρχισα να κλαίω. Είναι λίγο αστείο αυτό, ε; Άρχισα να κλαίω χωρίς να ξέρω γιατί. Επέστρεφα προς το σπίτι και προσπαθούσα να σταματήσω να κλαίω, για να ηρεμήσουν τα μάτια μου, γιατί αν καταλάβαινε η μάνα μου πως έκλαιγα θα μου έσπαγε τα αρχίδια με ερωτήσεις. Κάπου τότε με είδε ο Άλεξ. Αλλά δεν σταμάτησε να δει τι έχω. Δεν με πήρε κάνα τηλέφωνο να με ρωτήσει τι έχω.

ΗΛΙΑΣ: Ντάξει, σίγουρα ανησύχησε όμως, γι' αυτό μας το είπε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: (Γελάει) Έλα ρε Λιάκο, κοροϊδευόμαστε τώρα; Κοροϊδευόμαστε; Ξέρεις πόσο καιρό έχει να με πάρει, να με ρωτήσει πως είμαι; Πάνω από οχτώ μήνες.

ΗΛΙΑΣ: Εντάξει, αλλά -

ΟΡΕΣΤΗΣ: Κι ο Νίκος, το ίδιο. Καλά, αυτός έχει να μου σηλώσει τηλέφωνο από πέρυσι. Και εσύ έχεις εξαφανιστεί τελευταία, το Αλλά οκ. Το καταλαβαίνω. Δεν είμαι καλή παρέα, έτσι δεν είναι; Δεν κάνω τίποτα. Φοβάμαι τα πάντα, μένω μέσα, παίζω Κίνο τώρα

τελευταία, ε; Δεν κάνω τίποτα. Δεν προχωράω. Δεν κάνω ούτε βήμα, δεν λέω αστεία στην παρέα. Ενώ εσείς είστε όλο και καλύτερα. Μπράβο σας ρε μάγιες.

ΗΛΙΑΣ: Κοίτα, και ‘μεις ζοριζόμαστε, μην νομίζεις ότι μόνο εσύ –

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι, αλλά εσείς προχωράτε. Έτσι δεν είναι; Όλο του το σώμα σταδιακά γίνεται και πιο νευρικό, σαν να ετοιμάζεται πολύ – πολύ αργά να εκραγεί.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ο Νίκος όπου να ‘ναι θα παντρευτεί και βγάζει τέσσερα χιλιάρια το μήνα από την ναυτιλιακή, ο Άλεξ μένει μόνος του εδώ και δύο χρόνια και το καθαριστήριο πάει μπάλα και το μεγαλώσανε ή ό,τι σιατά κάνανε, και εσύ μένεις μόνος σου, συντηρείσαι μόνος σου, έχεις κάνει έξι ταξίδια, τώρα θα βρεις και τη δουλειά που θες χάρη στον Νίκο και δεν θα γκρινιάζεις σαν μαλάκας για τα γόνατά σου-

ΗΛΙΑΣ: Ώπα, κάτσε –

ΟΡΕΣΤΗΣ: - «λοιτά τα παιδιά πώς προχωράνε». Κι όταν προσπαθούσα να της εξηγήσω ότι για εμένα δεν ήταν τόσο εύκολο – να κάνω σαν να μην έγινε, να το μην το πολυσκέφτομαι – μου έλεγε «δικαιολογίες, Ορέστη. Απλά εσύ πάντα όλα τα αφήνες να σε νιάνε». Έτσι μου έλεγε, το θυμάμαι αυτό, γιατί μου φάνηκε σωστό. Σκέφτηκα ότι ναι, έχει δικιο, όλα τα αφήνα να με νιάνε – πάντα. Ενώ εσείς όχι. Εσείς δεν πάθατε τίποτα από το ατύχημα, έτσι δεν είναι; Ούτε μία γρατζουνιά. Μόνο μερικές εκδορές κι ο Άλεξ ένα σπασμένο χέρι – ψилоπράγματα.

ΗΛΙΑΣ: Ορέστη, τι λες; Τροχάιο ήταν - τυχεροί ήμασταν, θα μπορούσαμε να είχαμε σκοτωθεί

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι, εσείς δεν θα μπορούσατε να σκοτωθείτε. Εσείς έχετε τον τρόπο. Και την πλήρωσε ο καημένος ο Μάριος.

ΗΛΙΑΣ: Ώπα λίγο –

ΟΡΕΣΤΗΣ: (ειρωνικά) Ο οδηγός, ε;

ΗΛΙΑΣ: Τι κάνεις τώρα;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι κάνω;

ΗΛΙΑΣ: Και γιατί λες «την πλήρωσε;» Μην σε ακούσουν οι άλλοι να λες τέτοια γιατί –

ΟΡΕΣΤΗΣ: Γιατί τι; Τι θα μου κάνετε;

ΗΛΙΑΣ: Τι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι θα μου κάνετε ρε;

ΗΛΙΑΣ: Πας καλά ρε μαλάκα;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σας ενοχλώ, ε – αλλά με φωνάζετε. Φέρνω λίγη μιζέρια, αλλά με φωνάζετε. Είστε ωραίοι. Και χαιρόμαι που προχωράτε και μαθαίνω ότι παντρεύεστε στα γενέθλιά σας. Και ότι θα δουλεύετε μαζί – εσύ με τον Νίκο. Αυτό είναι πολύ καλό νέο. Γαμάτο.

ΗΛΙΑΣ: Με κοροϊδεύεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι. Εγώ χαιρόμαι να σας βλέπω. Κάποτε κάναμε ωραία παρέα. Γαμιόμιασταν στα γέλια ρε μαλάκα παλιά, το θυμάσαι αυτό;

ΗΛΙΑΣ: Ορέστη, ηρέμησε, φαίνεσαι –

ΟΡΕΣΤΗΣ: Το θυμάσαι ή όχι; Σε ρωτάω. Περνάγαμε καλά ή όχι; Το θυμάσαι ή το έχω βγάλει από το μυαλό μου; Μπορεί να μην ήταν έτσι – γι' αυτό σε ρωτάω. Πες μου.

ΗΛΙΑΣ: Τι να σου πω;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Γελούσαμε ή όχι;

ΗΛΙΑΣ: Ναι, γελούσαμε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και για δεσ μας τώρα – δε γελάμε καθόλου. Τουλάχιστον όχι όσο είμαι εγώ μπροστά. Όταν είστε οι τρεις σας, δε ξέρω. Αν εξαφανιστώ, θα σας νοιάζει;

ΗΛΙΑΣ: Τι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Θα σας νοιάζει, θα αλλάξει κάτι στη ζωή σας ρε παιδί μου;

ΗΛΙΑΣ: Τι λες ρε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: (μυρίζει την ατμόσφαιρα) Κάτι μυρίζει περίεργα.

ΗΛΙΑΣ: Ορέστη, τι λες;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Κάτι μυρίζει περίεργα εδώ μέσα.

Φεύγει προς το πλάι, προς το παράθυρο. Το ανοίγει.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Α, ναι. Ξέχασα να σου πω. Στην επιτροπή, την Πέμπτη, αν με ρωτήσουν, θα τους πω ακριβώς πώς έγινε το ατύχημα.

ΗΛΙΑΣ: Τι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Θα το πω και στους άλλους.

ΗΛΙΑΣ: Τι εννοείς;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εννοώ πως θα πω ακριβώς τι έγινε. Όχι ό,τι είπαμε εμείς πως έγινε. Ναι, αυτό το αποφάσισα.

ΑΛΕΞ: Τι;

Ο Άλεξ με τον Νίκο έχουν επιστρέψει στο σαλόνι. Στέκονται λίγο πιο πέρα και τον κοιτάζουν.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ωπ. Τελικά το μάθατε όλοι μαζί.

ΗΛΙΑΣ: Εε, νομίζω πρέπει να –

ΑΛΕΞ: Τι θα κάνεις;

Ο Ηλίας κάνει νοήματα στους άλλους δύο, που όμως κοιτάζουν τον Ορέστη.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Θα τους πω ό,τι πραγματικά έγινε. Δεν μπορώ να τους πω ψέματα, είναι η τρίτη επιτροπή.

ΑΛΕΞ: Τι λες ρε μαλάκια; Μας δουλεύεις;

ΝΙΚΟΣ: Ηρέμησε, αποκλείεται να το εννοεί.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν το εννοώ; Κάτσετε και θα δούμε.

ΗΛΙΑΣ: Νομίζω πρέπει να ηρεμ—

ΑΛΕΞ: Τι εννοείς θα τα πεις όλα ρε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν μπορώ να τους πω ψέματα. Μάλλον όχι: δε θέλω να τους πω ψέματα.

ΑΛΕΞ: Τι λες ρε μαλάκια, πας καλά;

ΝΙΚΟΣ: Ορέστη, αυτό είναι αστείο; Μας κάνεις πλάκα τώρα – τι κάνεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σοβαρά μιλάω. Και θα το δείτε. Θα δείτε.

ΑΛΕΞ: (Στον Ηλία) Του ‘δωσες και κάπνισε και λέει τέτοιες μαλακίες

ΝΙΚΟΣ: Ορέστη, δεν είναι αστείο αυτό.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ποιο αστείο ρε; Εγώ στην Επιτροπή θα πω αλήθεια. Πρέπει να πάρω την απαλλαγή, έτσι δεν είναι; Οπότε θα πω την αλήθεια, όπως έγινε

ΝΙΚΟΣ: Ορέστη, την απαλλαγή θα την πάρεις ούτως ή άλλως. Δεν χρειάζεται να πεις κάτι που –

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και ‘συ πού ξέρεις ότι θα την πάρω; Όχι, δε μπορώ να το ρισκάρω.

ΝΙΚΟΣ: Μα δεν θα ρισκάρεις τίποτα, δεν θα αλλάξει τίποτα αν πεις ότι -

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι. Το ‘χω αποφασίσει να πω την αλήθεια – ακριβώς όπως έγινε. Πως γυρνούσαμε από την μονοήμερη στο Σούνιο, πως είχαμε σταματήσει να φάμε και μετά μπήκαμε ξανά στο αμάξι -

ΑΛΕΞ: Κόφτο

ΟΡΕΣΤΗΣ: - πώς βάλουμε βενζίνη και ο Ηλίας, επειδή είχε τη γιορτή του, βγήκε από το αμάξι και πήρε από το βενζινάδικο δύο μπουκάλια ουίσι, για να τα πιούμε μες το αμάξι.

ΑΛΕΞ: Κόφτο τώρα -

ΟΡΕΣΤΗΣ: - και πώς μετά οδηγήσαμε νύχτα και γυρνούσαμε το μπουκάλι με το ουίσι και ο Άλεξ που οδηγούσε και γούσταρε κι έπινε, έβαλε Καρρά στο ραδιόφωνο

ΝΙΚΟΣ: -τι κάνεις τώρα ρε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: - και μετά έκανε πλάκα στον Μάριο, που καθόταν συνοδηγός και είχε βάλει τη ζώνη. Και του έλεγε, «τι φοράς ζώνη ρε μάλκκα; Δεν με εμπιστεύεσαι ρε μαλάνκα; Αν δεν με εμπιστεύεσαι, βγες από το αμάξι μου. Εγώ πιωμένος οδηγάω καλύτερα απ' ό,τι εσείς νηφάλιοι -»

ΑΛΕΞ: Εγώ φταίω που σε λυπήθηκα ρε και σε φώναξα

ΟΡΕΣΤΗΣ: - και ο Μάριος μετά δεν φορούσε ζώνη. Και εμείς επιστρέψαμε και είχαμε φτάσει Βούλα, όταν -

ΑΛΕΞ: Βούλωσέ το, γιατί θα στο βουλώσω εγώ

ΟΡΕΣΤΗΣ: - φύγαμε στην άλλη λωρίδα και πέσαμε στο Vitara. Και θα τους πω ακριβώς ό,τι θυμάμαι, σας το λέω ξεκάθαρα. Θα τους πω για το μπαμ, για το κεφάλι μου που χτύπησε πάνω στο πίσω κάθισμα, για τον θόρυβο από το παρμπρίζ που έσπασε και τον Μάριο που πετάχτηκε έξω -

ΑΛΕΞ: (Τον πλησιάζει απότομα, οι άλλοι δύο κινητοποιούνται) Μας απειλεις ρε μαλάνκα—

ΟΡΕΣΤΗΣ: - θα τους πω ότι δευτερόλεπτα μετά εγώ είχα όλο μου το σώμα ακίνητο, είχα εγκλωβιστεί, ούτε που καταλάβαινα πώς, αλλά έβλεπα, θα τους πω ότι εγώ δεν είχα χάσει τις αισθήσεις μου και κάποια πράγματα τα είδα — μετά ξέχασα από το σοκ μερικά, αλλά κάποια τα θυμάμαι, θα τους πω για τον καπνό, για το κεφάλι μου που ένιωθα ότι κάτι το

πιέζει, για το Vitara που μισοέβλεπα στο σιοτάδι αναποδογυρισμένο στην άκρη του δρόμου -

ΗΛΙΑΣ: Ρε μαλάκα, γιατί το κάνεις τώρα αυτό;

ΟΡΕΣΤΗΣ: - και θα τους πω για τον Νίκο που τον είδα να σηκώνεται πρώτος και να περπατάει, ενώ εγώ δεν μπορούσα να κουνηθώ και θα τους πω και για τον Μάριο που δεν κουνούσε και αργότερα κατάλαβα ότι τα πόδια του είχαν κοπεί, το κεφάλι του ήταν δύο μέτρα μακριά, αλλά θα τους πω ότι εγώ δεν ούρλιαξα, δεν έκανα τίποτα, απλά ένωθα κάτι να πιέζει το κεφάλι μου

ΑΛΕΞ: Σκάσε

ΟΡΕΣΤΗΣ: - αλλά θα τους πω ότι εσείς, ευτυχώς, δεν χτυπήσατε πολλοί. Ούτε καν ο οδηγός. (κοιτάζει τον Άλεξ) Μόνο ένα σπασμένο χέρι – ψιλοπράγματα. Τώρα, τι να πω; Αν τσεκάρουν τις καταθέσεις μας τότε και δουν ότι εμείς άλλα είπαμε – ε, τότε, ίσως έχουμε πρόβλημα. Ειδικά εσύ, Άλεξ, ε;

ΑΛΕΞ: (Τον πλησιάζει) Με απειλείς;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αλλά δεν νομίζω. Σιγά, δεν θα ασχοληθούν.

ΑΛΕΞ: - με απειλείς ρε μουνί;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μία επιτροπή του κώλου είναι για όσους θέλουν να γλυτώσουν τον στρατό, δεν νομίζω να το ψάξουν

ΑΛΕΞ: Πες ό,τι θες, στα αρχίδια μας, θα πούμε ότι δε ξέρεις τι λες. Θα πούμε ότι από την επιληψία και τις κρίσεις το μυαλό σου τα 'χει χάσει – την αλήθεια δηλαδή

ΝΙΚΟΣ: (Στον Άλεξ) Άστον, παρότα τον

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν νομίζω να ψάξουν ότι εμείς καταθέσαμε πως οδηγός ήταν ο Μάριος κι άρα αυτός σκότωσε το ζευγάρι μες το Vitara.

ΑΛΕΞ: (τον πλησιάζει κι άλλο) Γαμημένε, κομπλεξικέ! Επειδή εσύ δεν μπορείς να κάνεις βήμα, επειδή είσαι μες τη μιζέρια, τα βάζεις με εμάς που -

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αν τα φάξουν, ίσως να έχεις πρόβλημα – ίσως όλοι να έχουμε που καταθέσαμε ψέματα, αλλά ειδικά εσύ που οδηγούσες, μπορεί να -

Ο Άλεξ ορμάει πάνω του και τον χτυπάει στο πρόσωπο.

ΗΛΙΑΣ: Εε!

Ο Ηλίας πετάγεται από τον καναπέ και προσπαθεί να απομακρύνει τον Άλεξ, που έχει ρίξει τον Ορέστη στο έδαφος και τον χτυπάει με απίστευτη ωμότητα. Ο Νίκος απλά τους κοιτάζει, σαν να χαίρεται που τον χτυπάει.

ΑΛΕΞ: Πουτάνας γιε – γαμημένε

ΗΛΙΑΣ: Ρε – άστον, θα τον -

Ο Άλεξ συνεχίζει και τον χτυπάει, ενώ ο Ορέστης ουρλιάζει. Ο Ηλίας δεν μπορεί ν' απομακρύνει τον Άλεξ.

ΗΛΙΑΣ: (Στον Νίκο) Βοήθα ρε μαλάκα, τι κοιτάς, βο -

ΝΙΚΟΣ: (ακίνητος, πιο πέρα) Όχι.

ΗΛΙΑΣ: Θα τον – θα, ρε -

Ο Άλεξ συνεχίζει να τον χτυπάει και να τον κλωτσάει

ΗΛΙΑΣ: Ρε μαλάκα!

Συνεχίζει τα χτυπήματα. Ο Ηλίας επιτέλους καταφέρνει και τον σπρώχνει μακριά.

ΗΛΙΑΣ: Ρε μαλάκα!

Ο Ηλίας σκύβει πάνω στον Ορέστη, βλέπει το πρόσωπό του γεμάτο αίματα.

ΗΛΙΑΣ: Πώς τον έκανες ρε μαλάκα έτσι;

Ο Άλεξ απομακρύνεται, τώρα συνέρχεται, καταλαβαίνει πόσο τον χτύπησε.

ΗΛΙΑΣ: Ρε μαλάκα, τρελάθηκες; Να τον σκοτώσεις θες; Ε;

Ο Άλεξ έχει απομακρυνθεί. Περπατάει πάνω – κάτω, με τα χέρια του στο κεφάλι, σαν απελπισμένος

ΗΛΙΑΣ: (Στον Ορέστη που είναι κατάκοιτος μπροστά του) Ε – είσαι καλά; Ορέστη, σου μιλάω -

Ξαφνικά ακούγεται το κουδούνι του θυροτηλέφωνου.

ΝΙΚΟΣ: Ωχ.

Όλοι κοιτάζουν προς την πόρτα.

ΝΙΚΟΣ: Ήρθανε οι πρώτοι.

ΗΛΙΑΣ: Ορέστη – με ακούς – ε!

ΝΙΚΟΣ: (Στον Άλεξ) Τι κάνουμε;

Το θυροτηλέφωνο χτυπάει ξανά.

ΝΙΚΟΣ: Άλεξ – τι κάνουμε; Ν' ανοίξω;

ΗΛΙΑΣ: Τι ν' ανοίξεις ρε – ο άλλος εδώ δεν –

ΑΛΕΞ: (Στον Νίκο, πηγαίνοντας πάνω –κάτω) Περίμενε, περ – εε,

ΗΛΙΑΣ: Φέρτε μου ένα πανί, να τον καθ – πώς τον έκανες έτσι ρε μαλάκα!

Το θυροτηλέφωνο χτυπάει ξανά.

ΝΙΚΟΣ: Ρε, χτυπάνε, τι να –

Ο Άλεξ παίρνει ένα πανί από την κουζίνα και το πηγαίνει τρέχοντας στον Ηλία, που παραμένει πάνω από τον κατάκοιτο Ορέστη.

ΗΛΙΑΣ: Κοίτα ρε μαλάκα τι έκανες!

ΑΛΕΞ: (Του δίνει το πανί) Είναι – έχει ανοίξει πολύ; Ε;

ΗΛΙΑΣ: (παίρνει το πανί και τον καθαρίζει) Πώς τον βλέπεις ρε μαλάκα! Ελαφρά χτυπημένο; Ναι, έχει ανοίξει, όλη η μούρη του έχει ανοίξει!

Ήχος εισερχόμενης κλήσης κινητού. Είναι του Άλεξ. Το βγάζει από την τσέπη.

ΑΛΕΞ: Με παίρνουν από κάτω – ρε πούστη

Το θυροτηλέφωνο χτυπάει ξανά.

ΝΙΚΟΣ: Λοιπόν. Το βρήκα. Ναι

ΑΛΕΞ: Τι; Λέγε

ΗΛΙΑΣ: Ορέστη, πού πονάς; Στο κεφάλι;

ΝΙΚΟΣ: Θα τον σηκώσουμε και θα τον κατεβάσουμε από τις σκάλες.

ΗΛΙΑΣ: Τι λες ρε;

ΝΙΚΟΣ: Άκου ρε – άκου. Μόλις θα τον βγάλουμε να τον κατεβάσουμε από τις σκάλες, την ίδια στιγμή θα τους ανοίξουμε από το θυροτηλέφωνο. Θα ανέβουν οι άλλοι από το ασανσέρ και αυτός θα κατεβαίνει από την σκάλα – δεν θα τον δουν

ΑΛΕΞ: Ναι, καλά λέει

ΝΙΚΟΣ: Και θα τον πάμε σ' ένα νοσοκομείο. Ποιο έχει εδώ κοντά;

ΑΛΕΞ: Ναι, ναι - αυτό θα κάνουμε

ΗΛΙΑΣ: Καλά, 'ντάξει, εσείς (Στον Ορέστη, του δείχνει 2 δάχτυλα) Πόσα είναι αυτά ρε; Τα βλέπεις;

ΑΛΕΞ: Γρήγορα, έτσι θα το κάνουμε. Ηλία ακούς;

ΗΛΙΑΣ: Δεν βλέπει τίποτα αυτός ρε, απλά με κοιτάζει

Το θυροτηλέφωνο χτυπάει ξανά.

ΑΛΕΞ: Ηλία, τελείωνε, σήκωσέ τον! Αυτό θα κάνουμε. Θα τον κατεβάσουμε από τις σκάλες να μην τον δουν και θα τον πάμε στο νοσοκομείο.

ΗΛΙΑΣ: Ποιος θα τον πάει ρε;

ΑΛΕΞ: Ε;

ΗΛΙΑΣ: Θα τους ανοίξουμε ρε και θα φύγουμε όλοι; Ποιος θα μείνει εδώ, στο πάρτι;

ΝΙΚΟΣ: Δίκιο έχεις

ΑΛΕΞ: Εεε – θα κατεβάσεις κάτω μαζί με τον Νίκο. Θα τον βάλετε στο αυτοκίνητό σου και εσύ θα τον πας στο νοσοκομείο. Ο Νικόλας θα γυρίσει εδώ, στο πάρτι. Κι εγώ θα είμαι εδώ.

ΗΛΙΑΣ: Άρα θα τον πάω μόνος μου στο νοσοκομείο;

ΑΛΕΞ: Ναι. Εμείς θα είμαστε εδώ *Το κουδούνι χτυπάει ξανά, μαζί και το τηλέφωνο του Άλεξ από κάποιον καλεσμένο.*

ΝΙΚΟΣ: Ναι, αυτό γίνεται

Ο Ηλίας ακόμη πεσμένος μπροστά από τον Ορέστη, τον σκουπίζει και τον ταρακουνάει για να τον ξυπνήσει. Το θυροτηλέφωνο χτυπάει ξανά.

ΑΛΕΞ: Ηλία, σήκωσέ τον γρήγορα!

ΗΛΙΑΣ: (Στον Ορέστη) Μπορείς να σηκωθείς; Μπορείς να –

Ο Νίκος βοηθάει τον Ηλία και μαζί σηκώνουν τον Ορέστη.

ΗΛΙΑΣ: Τι έκανες ρε μαλάκα, κοίτα τον

Το πρόσωπό του Ορέστη ματωμένο. Σχεδόν αναίσθητος, τον βαστάνε και τον πηγαίνουν προς την πόρτα. Ο Άλεξ κοιτάζει δειλά.

ΑΛΕΞ: Δεν – δεν έχει χτυπήσει σοβαρά, ε; Λίγα ράμματα θέλει, δεν έχε χτυπήσει πολύ.
Ε;

ΗΛΙΑΣ: Έλα Ορέστη, πάμε. Σιγά – σιγά. Μπορείς ρε, μια χαρά είσαι.

Φτάνουν αργά προς την πόρτα, το θυροτηλέφωνο χτυπάει ξανά.

ΑΛΕΞ: Θα τον πας στο νοσοκομείο και θα τον κάνουν καλά. Λίγα ράμματα, ε

ΗΛΙΑΣ: Έλα, Ορέστη. Πάμε, σιγά – σιγά.

ΑΛΕΞ: Γρήγορα, πρέπει να τους ανοίξω.

Ο Νίκος με τον Ηλία και τον σχεδόν αναίσθητο Ορέστη βγαίνουν έξω. Ο Άλεξ τους κοιτάζει από μακριά.

ΑΛΕΞ: Δεν είναι τίποτα. Γρατζουνιές είναι. Ε;

*Οι άλλοι τρεις έχουν φύγει, ο Άλεξ είναι μόνος του στην σκηνή. Το κινητό του χτυπάει ξανά. .
Σηκώνει την κλήση.*

ΑΛΕΞ: (Στο κινητό) Έλα – είστε κάτω; Σόρρυ, έχει χαλάσει το θυροτηλέφωνο μάλλον.
Ναι, ναι. Σας ανοίγω αμέσως.

Κλείνει το κινητό και πλησιάζει προς το θυροτηλέφωνο. Το πατάει. Ενώ περιμένει, καλύπτει το πρόσωπό του με τα χέρια. Στέκεται έτσι μισό λεπτό. Ύστερα κατεβάζει τα χέρια του και το πρόσωπό του έχει αλλάξει. Είναι ήρεμο, σαν να μην συνέβη τίποτα, και χαμογελάει. Χαμογελάει και περιμένει τους καλεσμένους.

ΤΕΛΟΣ

